

Nicolae Vasile

Teatru

EDITURA *Bibliotheca* Târgoviște

N. Radian, KB 2/3, Târgoviște, 130062

Tel: 0761 136 921; 0724 636 300

e-mail: biblioth@gmail.com • www.bibliotheca.ro

Editor – Mihai Stan

Coperta – Editura Bibliotheca, după o idee a autorului

Procesare text – Autorul

Tehnoredactare – Loredan Marcu

Tipar – Alexandru Ancuța

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILE, NICOLAE

Teatru / Nicolae Vasile. – Târgoviște : Bibliotheca, 2024

ISBN 978-606-772-788-3

821.135.1

NICOLAE VASILE

TEATRU

Editura **Bibliotheca**
Târgoviște, 2024

Colecția
Proză Contemporană
coordonată de Mihai Stan

Copyright © 2024
Editura **Bibliotheca**

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii **Bibliotheca** & Nicolae Vasile

CUVÂNT-ÎNAINTE

De ce teatru?

Teatrul este cea mai recentă preocupare literară a mea. Am abordat acest gen și din necesitatea ajungerii literaturii la public. Oricum am prezenta situația actuală, oricât de bine-intenționați am fi, nu putem nega realitatea că azi se scrie din ce în ce mai mult și se citește din ce în ce mai puțin.

Nu-i putem critica pe cei care scriu, pentru că, vorba lui Arghezi: *„să-l omor că de ce cântă, gândul ăsta mă-nspăimântă”*. Ei fac acest efort, deși material nu câștigă nimic, ceea ce înseamnă că există niște mecanisme interioare care-i împing să facă acest demers, pe care-l fac mai mult dintr-o

necesitate personală de a striga, decât din speranța că vor fi și auziți de cineva.

Există o pornire umană, foarte bine descrisă de un proverb evreiesc, care spune că *„decât un deștept care să-ți vorbească, mai bine un prost care să te asculte”*. N-aș folosi în continuare cuvântul destul de dur al proverbului pentru potențialii cititori, dar aș merge pe ideea de comoditate. În prezent, dinamica socială slăbește mult dorința omului de a se refugia în literatură.

Astfel, m-am gândit că este mai comod să aduci 200 de oameni într-o sală de teatru decât să-i faci pe aceștia să citească o carte, și mi-am transpus o serie de idei din romanele, nuvelele, eseurile, poeziile, aforismele mele în trei piese de teatru: *Scara fără sfârșit*, *Ioșca*, *Sică și Mitică și Controversiada*.

Gruparea de idei din spatele acestor titluri nu este întâmplătoare, ci se referă la entitățile ancestrale *credință, nație și familie*, pe care anumite cercuri globaliste actuale țin cu tot dinadinsul să le slăbească, să le banalizeze sau chiar să le desființeze. Personal, consider că oricâte abateri de la conceptele inițiale au căpătat acestea tot este mai bine este cu ele decât ar fi fără ele.

În *Scara fără sfârșit*, aș spune că nu este vorba despre „*gâlceava înțeleptului cu lumea*”, ci despre *gâlceava credinciosului cu lumea*. Inițial a fost vorba de o scenetă „*Scara*”, pusă în scenă începând cu anul 2016 de *Teatrul NostruM* la Centrul Cultural „Mihai Eminescu” din București, la Universitatea Valahia din Târgoviște etc., în distribuția Nicolae Vasile și Silvia Săracu. Aceasta a fost transformată ulterior în piesa cu titlul de mai sus, pusă în scenă de același

teatru independent, premiera absolută având loc pe 14 iunie 2024, la Sala Dalles din București, în regia Claudiei Motea, cu distribuția: Mariana Anghel, Daniela Bădescu, Doina Ghițescu, Ion Lorinczi și George Vlaicu. Filmul premierei este postat pe Youtube.

(https://www.youtube.com/watch?v=15eK5l4ehF4&list=PLb5mg_laAtuSA19zz4iRd4RXJ_xA2T0Ka&index=12)

Piesa *Ioșca, Sică și Mitică*, un titlu care-l duce pe spectator cu gândul la *Tache, Ianke și Cadâr*, reprezintă o transpunere a unui dialog în trei, de data aceasta, român, evreu și maghiar, nu turc, în care aspectele privind divergențele interetnice sunt depășite cu umor. A fost inițial o nuvelă, cu același titlu, scrisă în anul 2016, în ideea de a fi transformată într-o piesă de teatru a cărei premieră să aibă loc în anul 2018, în cinstea

sărbătoririi a 100 de ani de la Marea Unire. Din păcate, nu s-a putut realiza acest deziderat și a fost pusă în scenă prima dată de *Teatrul NostruM*, în faza de lectură, la Universitatea Valahia din Târgoviște, în anul 2019, în regia Claudiei Motea, cu distribuția Daniel Neguț, Cristian Fofirlă, Viorel Speteanu și Mariana Anghel. Ulterior, în anul 2023, au fost reluate repetițiile la Teatrul independent *Impact-ART-AGIR*, în regia lui Daniel Neguț, cu distribuția Daniel Neguț, Ion Lorinczi, Viorel Speteanu, Mariana Anghel și Marius Herșcu. Premiera a avut loc în data de 12 mai 2023 la Sala Mare AGIR, urmată de spectacole la Teatrul Evreiesc de Stat, Palatul Copiilor, Sala „Stela Popescu”, Râmnicu Sărat etc. Filmul premierei este postat pe Youtube.

(https://www.youtube.com/watch?v=3DGo4QQBMgw&list=PLb5mg_laAtuSA19zz4iRd4RXJ_xA2T0Ka&index=2)

În *Controversiada*, metaforă folosită de autor pentru ideea de familie din perioada actuală a societății românești, cu părinți și copii aflați oriunde pe meridianele lumii, dar numai acasă nu, cu pretenții peste nivelul potențialului etc. Piesa se află în repetiții la *Teatrul Impact-ART-AGIR*, în regia lui Daniel Neguț, cu distribuția: Daniel Neguț, Mariana Anghel, Daniela Bădescu și Ion Lorinczi.

Nicolae VASILE

SCARA FĂRĂ SFÂRȘIT

Actul 1, Scena 1

(Plaja din Neptun, înainte de 1989)

Andrei, își petrecea primul său concediu, după absolvirea facultății, Corina, studentă. S-au cunoscut acolo, întâmplător, la o coadă la pește. Corina, țipând către vânzătoare.

– Auzi, cucoană, nu mai da așa cu grămada, să ajungă la toată lumea!... Ce dracu', stăm ca proștii la atâta coadă și să nici nu apucăm!...

Era o tensiune, ca la toate cozile din România acelor vremuri, când nimic nu se ajungea la toată lumea. Andrei era, la acea coadă, chiar în fața ei, iar în spate era o femeie care nu-i inspira un gând de colaborare.

Corina, către Andrei

– Auzi, domnule, sunt și eu aici. Mă duc, că mi-am lăsat coadă și la Pepsi Cola.

Andrei, absent la atmosfera din coadă

– Bine, bine, domnișoară. Mergi liniștită!

Corina, vorbind singură

– Ai dracu', e fabrica aici la doi pași, la Constanța, și nu bagă să se ajungă la toată lumea!... Nu știu dacă o să apuc, dar încerc, că mi-e un dor de un Pepsi!...

Între timp, coada înaintează și când ajunge la ei, mai era un singur pește, mult mai mare decât ceilalți, pe care nu-l luase nimeni până atunci pentru că era prea scump.

Corina

– Ce faci, îl iei?...

Andrei

– Da, îl iau, doar dacă-l împart cu dumneata, dacă vrei?... Este prea mare numai pentru mine.

Corina

– Mai întrebi?... Ia-l repede, că eu fug la Pepsi!...

Fiecare cu succesul său, Andrei cu peștele, cât pentru doi, iar Corina cu câteva sticle cu băutura mult așteptată, din care pe una aproape o terminase în drumul spre o masă improvizată.

Corina, entuziasmată

– A vrut Dumnezeu cu noi. Am prins și peștele și Pepsi!...

Andrei

– Noroc cu tine!... Eu nu practic această metodă, să las rând în mai multe părți și să

tot fug dintr-o parte într-alta. Mi se pare și un pic imoral.

Corina

– Păi, de ce să fie imoral?...

Andrei

– Pentru că, unii făcând asta, alții nefăcând, se creează o inegalitate.

Corina

– Nu împiedică nimeni pe nimeni s-o facă! Cei care nu practică metoda o fac din motivele lor interne, nu că le-ar interzice cineva.

Andrei

– Bine, poate o să te conving printr-un exemplu.

Corina

– Aoleu, ce-i mai urăsc eu p'ăștia cu exemplele!... Dar, hai,... pentru început, treacă-meargă, spune!...

Andrei

– Mergeam la Oradea, cu un tren de noapte. Cum am plecat din București, într-un compartiment cu șase locuri, unul de acolo, voind să se arate mai întreprinzător decât ceilalți, a luat o inițiativă, adresându-se celorlalți: Auziți, trenul ăsta merge tocmai până la Oradea. Decât să stăm pe scaune toți, să ni se înțepenească oasele, nu ar fi mai bine să împărțim traseul în mai multe părți, în care doi dintre noi dorm pe câte trei locuri alăturate, timp în care ceilalți patru stau în picioare pe culoar. Uite, eu îmi aleg porțiunea până la Ploiești, care este cea mai scurtă. S-a mai găsit unul cu Ploieștiul, și zis și făcut.

Cel cu inițiativa n-a uitat să accentueze:

– Domnilor, dar, vă rog eu frumos, cu câteva minute înainte de a ajunge la Ploiești, mă treziți, că nu vreau în niciun fel să folosesc din timpul altcuiva!...

Așa s-a și făcut. Sculat buimac din somn, acesta n-a uitat să le mulțumească celorlalți:

– Vă mulțumesc foarte mult, că eu cobor aici!...

Corina

– Ha, ha, ha!... Hai că îmi place individul cu Ploieștiul!... Nu degeaba au vrut ei să facă republică!... V-a tras-o, ce să spun!...

Andrei

– Ei bine, mie nu mi-a plăcut chiar deloc. Dar să lăsăm asta. A fost și a trecut. Acum am o idee bună, sper eu. Mai ai sticle de Pepsi acolo, în sacoșa aia?...

Corina

– Mai am, că am luat mai multe.

Andrei

– Păi, la cei care erau după tine la coadă, nu te-ai gândit?... Să mai apuce și ei.

Corina

– Mă lași!... Am stat la coadă și era dreptul meu să iau câte sticle vreau.

Andrei

– Bine, bine!... Ideea mea era că Pepsi-ul ăla merge foarte bine cu un vin, care merge, la fel de bine, cu peștele ăsta.

Corina

– În sfârșit, ai și tu o idee bună!... Aoleu!...

Andrei

– Ce ai pățit?...

Corina

– Sticlele astea au curs pe ele aici în sacoșă. Ai dracu' nenorociți, ce capace de căcat le-au făcut!...

Andrei

– Au curs de tot?...

Corina

– Cu ce a mai rămas în ele, putem încerca ideea ta cu vinul. Fugi repede și ia o sticlă, că la vin nu este coadă. Mie mi-ar place un Pinot Gris. Merge și cu peștele.

Andrei

– Noroc!...

Corina

– Noroc!...

După ce au savurat ei tot ce adunaseră de pe la diferite cozi, Corina părea mai interesată de continuarea discuției.

Corina

– Auzi, de fapt, tu cu ce te ocupi?... Am înțeles că ai terminat o facultate, dar în ce domeniu?...

Andrei

– Am învățat, de fapt m-am născut cu această abilitate, de a face bijuterii din cuvinte.

Corina

– Bijuterii din ce?... N-am auzit bine.

Andrei

– Bijuterii din cuvinte, din litere, am terminat filologia, literatura.

Corina

– Ah!... Și chiar se poate trăi din asta?... Mă rog, poți să fii profesor la dracu' cu cărți, în Deltă, sau în vârful munților!...

Andrei

– Ba, iată că se poate!... În fond, în ziua de azi, în epoca asta socialistă, a trăi înseamnă să ai o casă și o mașină, că mai mult n-are nimeni, nici nu se poate, legal. Eu am deja casă, iar mașina nu mă interesează.

Corina

– Cum adică, ai casă, că am înțeles că ești abia la primul concediu!... Deci, abia ai terminat facultatea.

Andrei

– Păi, avansul la casă l-am dat cu banii luați după prima mea carte, publicată înainte de absolvire, iar restul i-am plătit cu banii primiți la o bursa în străinătate.

Corina

– Wow!... Deci, ești o mică vedetă, putem spune!...

Andrei

– Nu sunt nimic, decât un om care face ce-i place, iar ce face este apreciat de alții.

Corina

– Wow!... Fii atent acolo!... Uite-l p' ăla de la televizor!... Nu știu cum îl cheamă.

Andrei

– Cine este măi?... Unde te uiți?...

Corina

– În spatele tău, a ieșit pe porțița de pe faleză, de la vila aia mare.

Andrei

– Da, da, l-am văzut. Este un mare poet. El este într-adevăr o adevărată vedetă. Iar vila aia mare este Casa de Creație a Uniunii Scriitorilor.

Corina

– L-am văzut și aseară, la Terasa Cireșica, de dincolo de acea casă de creație. Bea singur la o masă retrasă într-un colț și avea o privire pierdută undeva. Eu nu-l știam ca mare poet, ci doar ca prezentator la o emisiune concurs de muzică ușoară de la televiziune, unde face bășcălie de concurenți. Mai ales de concurențe!...

Andrei

– Se poate!... Nu urmăresc astfel de emisiuni.

Corina

– Și, mă rog,ăștia marii își fac concediul în asemenea vile?...

Andrei

– Nu,... ei nu vin aici în concediu, ci la relaxare, în vederea găsirii unor condiții propice creației. Ei vin aici să creeze.

Corina

– Dar ce,... creația asta nu se poate face în orice condiții?...

Andrei

– Este complicat cu creația!... Ori te naști cu ea în tine, ori vine în condiții extreme.

Adică, fie când îți este prea bine, fie când îți este prea rău. Stresul naște creația și creația naște stresul. Este un cerc.

Corina

– Și tu, în care dintre aceste situații te afli acum?

Andrei

– Cred că am câte ceva din toate.

Corina

– O să ajungi și tu cândva să vii să te relaxezi aici?...

Andrei

– Sper!...

Corina

– A, uite-l, că a intrat în apă și merge foarte departe, nu se mai oprește. Abia îl mai văd.

Andrei

– Auzi, eu am petrecut mult timp la malul mării. Apropo, bacalaureatul meu este luat aici. Cunoscut mulți înotători foarte buni care dispar în mare până nu-i mai vezi și se întorc după câteva ore bine mersi.

Corina

– Și tu ești un asemenea înotător?...

Andrei

– Nu, eu nici măcar nu știu să înot. Nu merg nici pe bicicletă sau motocicletă, iar mașinile nu mă atrag deloc.

Corina

– Nu ești interesant cu asta. Într-un fel este mai comod, poate și mai ieftin, dar viața îți cere uneori să ai și asemenea abilități. Cazi

odată, întâmplător, în apă și te îneci ca prostu' la mal.

Andrei

– Toți cei care se îneacă sunt dintre aceia care știu să înoate. Cei care nu știu, nu se avântă, stau cuminți aproape de plajă.

Corina

– Ești un ciudat!...

Andrei

– Așa oi fi!...

Corina

– Ce gând ai pentru deseară?... Bănuiesc că nu să stai să meditezi la nemurirea sufletului și să privești la stele.

Andrei

– Asta aș fi făcut, dacă n-ai fi apărut tu. Dacă vrei să nu fac asta, spune-mi ce idei ai.

Corina

– Păi, de câte ori vin pe litoral, urmăresc pe unde sunt spectacole cu Gil Dobrică și merg după el. Dacă n-ai nimic împotrivă, te invit și pe tine. Este un extraordinar cântăreț de restaurant, la radio, sau la televizor, nu mai este așa de interesant.

Andrei

– Vin, mai ales că și mie îmi place omul.

Actul 2, Scena 1

(După un timp, acasă la părinții Corinei)

Mama

– Bine c-ai mai venit și tu pe la noi, de parcă nici n-am fi părinții tăi buni, așa de rar ne vizitezi!...

Corina

– Păi, ce să fac, măi mamă, și eu, mai întâi?... Sunt ocupată până peste cap!... Nu mai prididesc cu câte am pe cap.

Mama

– Măi fată, eu nu știu ce să mai cred!... Ai tot ce-ți trebuie, n-ai cățel, n-ai purcel, dar te vaiți tot timpul. M-au întrebat și cunoștințele noastre.

Corina

– Adică ce te-au întrebat?... Ce treabă au ele?...

Mama

– Păi, măi mamă, oamenii vorbesc, vrute și nevrute.... Voi sunteți considerați de toată lumea drept o familie avută. Aveți două salarii în casă, dintre care unul destul de

mare, nu aveți cine știe ce cheltuieli, că nu aveți copii.

Corina

– Si ce, asta este traba lor?...

Mama

– Nu este treaba lor, dar a mea este. Te tot vaiți întruna, fără motiv, după gândirea mea!... Știi ce vreau eu, și mototolul ăsta de tat-tu, de la tine?...

Corina

– Ei,... ce mai vreți?...

Mama

– Nepoți vrem.... Și, nu vrem pentru noi, vrem pentru tine. La bătrânețe este foarte grea singurătatea!... Știi că mie nu-mi plac copiii, ci cățeii, dar rolul unei femei este să

facă copiii, cum am făcut eu, deși-mi lipseau destule la acea vreme.

Corina

– Vorbești baliverne!... Parcă copiii i-aș face singură!...

Mama

– Ce vrei să spui?...

Corina

– Păi, el trăiește pe alte lumi, în alte sfere înalte!... Parcă, eu nici n-aș exista pe lume!... Să-i fac copii doar așa, ca să-i negligeze și pe ei ca pe mine?...

Mama

– Ce vorbă este asta?... Copiii nu i-i faci lui, ci vouă, nouă!... Mă faci să vorbesc cu păcat, dar dacă el nu poate, sau nu vrea, fă-i cu cine o fi, dar eu vreau să am nepoți.

Corina

– Ușor de zis!... Eu nu vreau pe altcineva, îl vreau pe el, trup și suflet, dar el este mereu cu sufletul în altă parte.

Mama

– Măi fată, bărbatul nu este făcut să șteargă copiii la fund. Să fii mulțumită dacă vine acasă și aduce bani în casă. Ori despre asta, nu cred că ai de ce să te plângi.

Corina

– Păi, la voi nu a fost așa.

Mama

– La noi a fost o excepție pentru ca tat-tu nu lucra când erați voi mici. Erau alte vremuri, se găsea greu un serviciu, atunci.

Corina

Și, despre suflet ce ai de zis?...

Mama

– De, ce să-ți fac?... Eu ți-am spus de la început că ăsta nu-i de tine. Mai bine luai tu un tractorist, dintre foștii tăi colegi de școală, care se uita la tine ca la ochii din cap. Acolo, tu erai premianta!... ăsta are muze și alți gărgăuni în cap. Asta-i este meseria!... Nu te poți ține după el. Să nu-mi spui că nu ți-am zis, dar te-ai supărat foc. Voiai neapărat un intelectual!...

Corina

– Măi mamă, nu este treaba lui, ci a mea. O să fac toate eforturile posibile să mă țin după el, să-i dovedesc că nu sunt cu nimic mai prejos decât fufeale alea pe care le proslăvește el prin cărțile lui și poeziile lui.

Mama

– Da, dar cu prețul liniștii tale și a noastră, poate și a sănătății. Știi ce nu înțeleg eu?...

Corina

– Chiar vreau să văd ce nu înțelegi, tu care le știi pe toate.

Mama

– Tu chiar te consideri într-o întrecere cu el?... Păi, el este al tău și tu ești a lui, nu trebuie să vă dovedești nimic unul altuia. V-ați ales odată, acum nu trebuie decât să vă ajutați între voi. Bucură-te că este bun și este al tău!... Înțelege, o dată pentru totdeauna: barbată-tu nu-i tat-tu, care te-a cocoloșit toată viața!...

Corina

– Și vrei ca lumea să mă considere pe mine o proastă față de el?... Eu vreau să arat lumii că sunt cel puțin egala lui.

Mama

– Nu ești întreagă la minte!... În loc să te bucuri de norocul pe care ți l-a dat

Dumnezeu, să fii acolo lângă el la toate sindrofiile alea, tu te ascunzi după fel de fel de motive de a nu participa la evenimentele lui. Cui crezi că îi faci rău?...

Corina

-Păi, du-te tu acolo, în locul meu, și mândrește-te, că îi ești soacră!...

Mama

- Ce m-aș mai duce, tutuca, dar nu dă bine!... Eu îl apreciez foarte mult, deși el nu mă crede nici în ruptul capului. De, așa este între ginere și soacră!... Dacă aș fi avut așa un bărbat ca al tău, i-aș fi pupat și tălpile!...

Corina

- Hai că ești exagerată și începi să mă enervezi!... Tu ții cu mine sau cu el?... Să nu mă mai aștepți curând pe aici!...

Actul 3, Scena 1

(Corina și Andrei, acasă, la bătrânețe)

Andrei

(vorbind încet, singur, cocoțat pe o scară,
vopsind un tavan)

– Când eram tânăr, așa prin perioada
liceului, dădeam mare atenție la orice exista
în jurul meu.

Corina

(plictisită)

– Mare brânză!... Mă mir că dădeai și tu
atenție la ceva pe lumea asta!...

Andrei

Credeam că totul se putea explica, că totul
se putea calcula, și chiar reușeam să înțeleg
lumea cu o logică foarte simplistă, cu puțină
matematică și fizică pe care le învățasem
până atunci!...

Corina

Numai pe mine nu m-ai putut calcula!...
Nici nu cred că ai încercat!...

Andrei

Numerele erau toate doar naturale, la o dreaptă, printr-un punct, exista o singură paralelă, adevărurile erau toate absolute, iar întrebările puteau avea doar două variante de răspuns.

Corina

Pentru mine n-ai avut nicio variantă de răspuns, niciodată. M-ai tratat așa în doru' leli toată viața.

Andrei

Simțeam cum, cu doar câteva înlănțuiri de raționamente, puteam răspunde la toate întrebările mele și ale altora!...

Corina

(șipând către El, trebăluind prin casă)

– Ce dracu' tot zici acolo?... Ți-au murit lăudătorii?...

Andrei

– Când muncești fizic, ți se clarifică cel mai bine mintea, bașca văd și lucrurile de la înălțime, de pe scara asta.

Corina

– Vezi, că prin orice punct trece și o singură verticală, inclusiv prin acela unde ești tu acum, și de unde o să cazi ca un bolovan, dacă mai umbli mult cu capu-n nori, stând cocoțat pe scara aia!...

Andrei

– Nu este un pericol, nu sunt la o înălțime chiar așa de mare.

Corina

– N-ai fost niciodată la o înălțime prea mare, dar tot ți-a fost frică să nu cazi.

Andrei

– Rea mai ești, ca de obicei!... Te vede Dumnezeu.

Corina

– Termină dracu' mai repede și lasă filozofia pentru când vei fi cu picioarele pe pământ!...

Andrei

(ca și cum nici n-ar fi auzit-o)

– Totul s-a complicat când ai apărut tu în viața mea!... Deși gândeam la fel, parcă în privirea ta mai exista și altceva în plus!...

Corina

– Aveam o foame de lup, asta vedeai în ochii mei!... Nu știu ce mă făceam, dacă nu mi-ai fi dat jumătate din acel pește.

Andrei

Pentru mine, universul devenise mult mai mare, numerele nu mai erau doar naturale, ci și raționale, iraționale, sau chiar complexe.

Corina

– Păi, iraționale și complexe erau și prețurile de acolo, pentru niște căcaturi de servicii!... Ai dracu' ce ne mai jecmăneau pe litoral!...

Andrei

– Aflasem că există o infinitate de paralele printr-un punct, că adevărurile toate sunt

relative și că orice întrebare poate avea o infinitate de răspunsuri.

Corina

– Păi, da!... Putea oricând să apară o paralelă între cei care apucau pește și ceilalți, iar răspunsurile vânzătoarei la înjurăturile oamenilor puteau cuprinde o infinitate de minciuni.

Andrei

– La tine niciodată nu era nimic clar și definitiv!... Umblai pe la tot felul de cozi și totul rămânea suspendat în necunoscut, putând avea orice continuare.

Corina

(strigând decisă spre el)

– Să vezi ce clară o să fiu, dacă mai cad multe picături de vopsea pe jos!... Ce dracu', nu știi cât de greu se curăță?...

Andrei

(ca și cum n-o auzea deloc)

– Am luat-o de la capăt!... Dintr-o dată nu mai înțelegeam nimic, întrebările, la care știam să răspund înainte, nu mai mă interesau, iar la noile întrebări nu mai puteam răspunde, nici singur, nici măcar ajutat de alții!

Corina

– Tu, oricum, n-ai răspuns la niciodată clar la vreo întrebare venită de la mine!...

Andrei

– Și asta, doar pentru că ai apărut tu, complexă, neeuclidiană, relativistă,... care la orice întrebare aveai nu doar două răspunsuri posibile, ci o infinitate.

Corina

– Păi, m-am molipsit de la tine!...

Andrei

– Parcă porneam să cuceresc Everestul!...
Am încercat!...

Corina

(fără a-i da vreo atenție)

– Văd!... Ai cucerit Everestul și acum vrei
să-l vopsești!...

Andrei

(continuând, negustând tentativa ei de a
glumi)

– Când te-am cunoscut, evoluția normală
a curgerii timpului meu s-a schimbat! Acesta
a luat-o într-o cu totul altă direcție decât
până atunci.

Corina

– Da, după spectacolul cu Gil Dobrică, nu
mai voiai să plecăm de pe plajă, deși trecuse
bine de miezul nopții.

Andrei

– În mintea mea, după câteva sticle de vin, te căutam pe un drum șerpuitor de munte, cu urcușuri și coborâșuri, pe margini de prăpăstii, prin poieni luminoase.

Corina

– Erau niște poteci pe faleza prăvălită peste plajă, printre niște tufișuri pline de țepi.

Andrei

– Pe calea ajungerii la tine, m-am trezit la un moment dat undeva sus, chiar foarte sus, dar unde tu... nu mai erai!...

Corina

– Păi, după ce băusem toată ziua, întâi pe plajă, apoi la restaurantul unde cânta Gil Dobrică, mai voiai să mergem și la barul de

la ultimul etaj al Hotelului Diana, unde n-am mai vrut să merg.

Andrei

– După aceea am făcut mari eforturi să te gădesc, dar erai de negăsit. Nu te mai vedeam niciunde, nu mai erai călăuza visurilor mele de viitor.

Corina

– Erai beat, omule!...

Andrei

– Căzusem în misticism. Mai departe nu mai exista decât Dumnezeu, care simțeam că era pe acolo prin apropiere. Ajunsesem în cer.

Corina

– Probabil intraseși într-o transă din aceea creativă, cum te lauzi că-ți vine din când în când.

Andrei

– I-am simțit prezența prin toți porii ființei mele, am încercat să ajung la El, dar nu m-a vrut acolo!... A decis că mai am o grămadă de lucruri de făcut pe Pământ!...

Corina

– Păi, nici Dumnezeu nu avea ce să facă cu tine, așa beat cum erai.

Andrei

– Mental, am încercat să mă întorc pe aceleași cărări pe unde venisem, dar nu reușeam, drumul de întoarcere nu-mi mai era călăuzit de nimeni, și, deși era o coborâre, de fapt era mult mai greu, că nu ducea spre nimeni!... La urcare, te căutam pe tine, dar am dat de Dumnezeu.

Corina

– Mă cautai, pe dracu'!... Nici nu mai știi pe ce lume ești!...

Andrei

– Nu mai aveam nicio țintă!... Practic singura soluție a fost să mă arunc de acolo, să plonjez de pe piscurile dorinței de iubire în platitudinea vieții normale.

Corina

– Stai liniștit, tu oricum nu vei fi niciodată într-o viață normală, dar rău este că mă tragi și pe mine după tine. Cum a fost această experiență?

Andrei

– Rău, cum să fie!... Poate, cândva, cineva o să inventeze o parașută de coborât în timp.

Corina

– Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, dar eu nu am nicio vină. Cum a fost revenirea cu picioarele pe pământ?

Andrei

Orice revenire din cer pe pământ este dureroasă, dar nu mortală! Altfel m-ar fi reținut Dumnezeu la el, nu ar mai fi fost necesară această întoarcere!

Corina

– Și, cum te-au primit cei de jos?

Andrei

– Pe pământ plantele au fost cele mai prietenoase cu mine, pentru că ele nu au niciodată vreo opinie, animalele au fost foarte simțitoare, ele având toate dotările senzoriale mult mai dezvoltate decât ale omului.

Corina

– Dar oamenii?...

Andrei

– Oamenii mi s-au părut foarte agitați și mici, nemalecunoscându-mă că fac parte din această specie.

Corina

– Ce ți s-a părut ciudat la ei?...

Andrei

– Păi, nu am aterizat exact acolo de unde părăsism curgerea normală a timpului! Ceea ce îmi provoacă cele mai mari nedumeriri este referitor la ce s-a întâmplat în acea diferență de timp și nimeni nu îmi poate spune nimic!

Corina

– Adică, concret, ce spuneau ei?...

Andrei

– Toți spuneau că nu s-a întâmplat ceva deosebit, că eu nu am fost plecat nicăieri și că viața și-a urmat cursul ei normal!

Corina

– Nu poți să le ceri oamenilor să fie ce nu pot fi.

Andrei

– Dar ție îți pot cere?...

Corina

– Ce vrei să zici?...

Andrei

– Păi, pe Pământ, te-am reîntâlnit și pe tine, și cel mai dureros fapt, pentru mine, este că și tu spuneai la fel ca toți ceilalți, că

de fapt nimic nu s-a întâmplat și că totul a fost doar în imaginația mea bolnavă!...

Corina

– Adică, ce vrei să zici cu asta?...

Andrei

– Păi, eu îți spuneam că am fost la Dumnezeu, iar tu spuneai că am fost la barul de la Hotelul Diana.

Corina

(schimbând tonul, devenind tandră și apropiindu-se de scara lui)

– Ce este cu tine, măi omule?... Ce tot vorbești tu acolo?... Arăți rău, parcă ai avea fața poetului ăla, atunci în tinerețile noastre, la restaurantul ăla din Neptun, cu o seară înainte de a intra în mare, de unde nu s-a mai întors.

Andrei

(continuând pe același ton)

– Mă simțeam ca și cum aș fi avut un vis foarte plăcut din care m-am trezit brusc și regretam că m-am trezit!... Aș fi preferat să rămân permanent acolo!... Parcă acum înțeleg mai bine teoria neeuclidiană a paralelismului, două axe paralele, cea a vieții și cea a lui Dumnezeu, pe care am încercat, și nu am reușit, să le apropii pe calea iubirii!...

Corina

– Și, când s-a întâmplat ceea ce spui tu acolo?...

Andrei

– Demult!... Încă de la început, când am simțit că nu ai nicio afecțiune față de mine. Nu te-am simțit niciodată, sufletește, alături.

Ai fost mereu într-o competiție cu mine, lipsită de sens.

Corina

– Hai dragule, fii serios!... Totdeauna am fost lângă tine. Dar, ce te-au apucat amintirile astea tocmai acum, după atâta timp?...

Andrei

– Acum, pentru că acum am aflat că sunt bolnav. Da,... sunt grav bolnav!... O boală incurabilă.

Corina

(apropiindu-se, cu tandrețe)

– Hai, iubitul meu!... Coboară de acolo!... Ușor,... atenție la scară!... Azi, orice boală se tratează.

IOȘCA, SICĂ ȘI MITICĂ

Actul 1, Scena 1

O cameră de tabără, undeva în Transilvania, unde studenții Alex, Ioșca și Sică tocmai sosiseră și se vedeau pentru prima dată.

Ioșca:

Bănuiesc că eu sunt cel mai de aproape de tabără și încerc să fac pe gazda, pentru început. Iosif este numele meu, dar părinții și prietenii apropiați îmi spun Ioșca. Așa aș vrea să-mi spuneți și voi! Sunt student la Medicină, în capitala județului unde ne aflăm, deci, aici, mă pot considera aproape acasă.

Sică:

Sică mă cheamă, Sică îmi zic toți, și încerc să mă simt acasă oriunde m-aș afla. De fapt, în etnia noastră, cea evreiască, este un obicei,

ca după absolvirea liceului, să plecăm în lumea largă, pe cât se poate, pentru a ne obișnui cu fel de fel de locuri, de oameni, de preocupări etc. Sunt student la Economie, la Iași.

Alex:

Alexandru! Cei apropiați îmi spun Alex. Sunt student la Politehnică, la București.

Ioșca:

Ei bine,... noi o să-ți zicem Mitică!... Așa le zic ardelenii tuturor celor din sud. Sper să nu te superi!...

Alex:

Nu mă deranjează deloc!... Zice-ți-mi cum vreți, nu sunt supărăcios de felul meu!... Mulți ani petrecuți în colectivitate m-a imunizat la astfel de glume. Când eram în sanatoriu, vreo opt ani, fiind brunet de felul meu, mi se zicea "țiganul"!...

Ioșca:

Opt ani???... Dar ce ai pățit omule?... Ce ai avut?

Mitică:

De la un accident, la fotbal, în curtea școlii, am făcut o vânătaie la gleznă, peste care s-au adunat mai multe greșeli ale unor doctori. În final am făcut o cangrenă. După aceea, opt ani de spitalizare și tot atâtea operații m-au costat pentru a-mi salva piciorul. În mod normal o astfel de situație se termină cu amputare!...

Ioșca:

Pentru că tot te-am botezat, hai să-ți dăm ocazia să te revanșezi, și să ne spui tu primul, cum a fost pe drum?

Mitică:

Am venit cu trenul. Cum calea ferată trece, de regulă, prin spatele localităților, pe acolo pe unde oamenii își aruncă gunoaiele, după o astfel de călătorie, am totdeauna sentimentul negativ că am trecut pe lângă cineva care mi-a arătat curul și nu fața!...

Ioșca:

Bună!... Și eu am trăit, adesea, acest sentiment, dar nu l-am exprimat atât de plastic!...

Mitică:

Dar am fost recompensat ulterior!... De două ori!...

Sică:

Cum adică?...

Mitică:

Păi,... prima recompensă a fost peisajul superb din zona montană, care defila pe ambele părți ale trenului!... Iar a doua parte... a fost și mai și!...

Ioșca:

Cum adică?... Ce putea fi mai frumos ca peisajul de la munte?...

Mitică:

O fată!... Avea un corp svelt, bine proporționat, care ieșea bine în evidență prin

îmbrăcămintea subțire de vară. Fața ei era de o drăgălășenie sublimă, între cea a unei păpuși, lipsită de orice grijă, și cea a unei studente silitoare, cu acele mișcări calculate și atentă la tot ce se întâmpla împrejur.

Ioșca:

Cum a apărut acolo?...

Mitică:

S-a suit în tren undeva și s-a așezat exact la feresatra pe unde eu priveam splendoarea naturii. Era ca o pictură a unei femei frumoase, la care figura rămânea fixă, dar decorul se schimba continuu, datorită mersului trenului!...

Ioșca:

Și, ea ce făcea, în timp ce tu o contemplai?...

Mitică:

Cred că se simțea nu privită, ci sorbită, dar părea că nu o deranjează!... Din când în când, făcea o mișcare fină din nas, cam de genul cum sunt prezentate, în filme, vrăjitoarele. Avea un nas frumos, ușor ridicat

de vârf, care prin mișcarea respectivă era și mai bine pus în valoare. Din acest motiv, am botezat-o, doar pentru mine, Samantha!...

Sică:

Ești extraordinar!... Hai că începe să-mi placă!...

Mitică:

Interesant este că a schimbat trenul, odată cu mine, la Teiuș, iar când am ajuns în tabără, și stăteam la coada pentru repartiția camerelor, am zărit-o la coada cealaltă, de la clădirea fetelor. Este, deci, foarte posibil să o avem colegă de tabără!...

Ioșca:

Dă Doamne!... Dacă tot m-am autointitulat gazdă, eu o să rămân ultimul. Deci, Sică, la tine cum a fost?

Sică:

De fapt, eu nu am venit acum de la Iași. Bunicii mei, care tot timpul au fost inovatori, au deschis o crescătorie de vulpi argintii în apropiere și vara vin la ei, să-i ajut. Chiar îmi

place!... Cred că mai repede v-aș putea povesti întâmplări interesante despre aceste vulpi, decât despre drum! Dar asta mai încolo, avem tot timpul!...

Ioșca:

Cred că ar interesa-o și pe Samantha vulpile tale!...

Mitică:

Mai ales pieile!...

Ioșca:

Și eu am o situație asemănătoare!... Eu am copilărit, am făcut școala, inclusiv liceul, aici, în orașul cel mai apropiat, capitala județului nostru. Am rămas și la facultate tot aici pentru că voiam să fac medicina, ori aceasta este foarte apreciată aici. Deci nu am peripeții de drum!...

Sică:

Dar, poate găsești tu ceva interesant, să ne arăți, din zonă, pe care presupun că o cunoști foarte bine.

Ioșca:

Da!... Am ceva pregătit pentru zilele viitoare, dar și ceva chiar pentru această seară!...

Sică:

Hai că mă faci curios!...

Ioșca:

Pentru zilele următoare va trebui să ne deplasăm în oraș, dar pe cealaltă treabă interesantă o vom face chiar acum! Iată acest balon! Cine vrea să-l umfle?

Sică:

Eu,... că și așa n-am avut altceva interesant în această seară!...

Ioșca:

Acum, ia andreausa asta și înțepă-l!

Ioșca:

Să vedem!...

Sică:

Poc!... Ai văzut?...

Ioșca:

Mitică, nu încerci și tu? Uite, ai aici alt balon!...

Mitică:

De ce nu?... Poc!...

Ioșca:

Uitați,... am aici încă un balon!... Îl umflu,... bag andreaua în el,... iese pe partea cealaltă,... iar balonul nu se sparge!...

Sică și Mitică:

Extraordinar!...

Sică:

Cum ai făcut omule?...

Mitică:

Este împotriva legilor fizicii!...

Ioșca:

O fi,... dar uite că se-ntâmplă!... Această scamatorie a câștigat marele premiu la ultimul festival mondial din domeniu. Au fost mulți, cu fel de fel de lucruri complicate, și a câștigat unul care venise doar cu o andrea și câteva baloane!...

Sică:

Și tu cum ai învățat-o?...

Ioșca:

Sunt și eu un scamator!... Mă preocupă de mult timp aceasta.... Mă bucur că am reușit să fac, destul de repede, acest număr!... Poate o să-l învățați și voi în această tabără!...

Sică:

Cu asta m-ai dat gata!... N-o să mai pot dormi liniștit!... O să mă tot gândesc ce-i faci balonului ăla de nu se sparge!...

Ioșca:

Ei,... ai răbdare!... Chestiile astea se bazează pe iuțeala de mână a celui care le face

și nebăgarea de seamă a celor care privesc.
Nu se schimbă legile fizicii, vorba lui Mitică!...

Sică:

Dar măcar nu ne mai ține încordați cu
cealaltă surpriză de care vorbeai! Ce mai
este și aia?

Ioșca:

Nu,... aceea nu este o surpriză! Este vorba
de o invitație, pentru una din zilele viitoare
în orașul studenției mele. Este un oraș foarte
frumos, pe care cred că ar trebui să-l
cunoașteți și voi, dacă tot ați venit aici!

Sică și Mitică:

Cu mare plăcere!

Ioșca:

Dar nu mâine, pentru că, probabil, vom
avea o serie de activități administrative în
tabără.

Samantha: (În gând)

Ce apariție!... Parcă era din altă lume!...
Părea că se împiedică în toate, și în cer și pe

pământ!... Părul acela încârlionțat arăta, cred, și o minte asemănătoare, care parcă i se agăța de univers, iar, mersul dezordonat te ducea cu gândul că este mereu predestinat în a se împiedica de ceva. Doamne, mă privea cu un surâs angelic!... Angel o să-i zic de acum!... Dumnezeu știe cum l-o chema!... L-am văzut în tabără, deci sper să-l mai întâlnesc!... Ce o face el acum?... Sunt convinsă că a nimerit în cameră cu niște neisprăviți care vor încerca să facă mișto de el!... O astfel de persoană devine, de regulă, ținta celorlalți, mai ales a celor needucați, sau răi.

Îi nenorocesc pe cei care vor încerca așa ceva!... O să fiu zâna lui ocrotitoare!...

Actul 1, Scena 2

Aceeși cameră de tabără, după plimbarea în oraș.

Ioșca:

Măi, măi, măi,... ce peripeții! Dacă știam că se va întâmpla așa ceva, nici nu mai propuneam această vizită!...

Sică:

Dar, de ce?... A fost foarte interesant!...
Toată viața o să ne-o amintim!...

Ioșca, către Mitică:

Tu,... eroule, nu spui nimic?... Hai, abia
aștept să știu mai multe!...

Mitică:

Ce să spun?... A fost o zi interesantă!...
Cam plină de dinamism, după standardele
mele!...

Ioșca:

Interesantă!... Măi omule,... se putea
termina rău,... rău de tot!... De ce dracu' nu
ai spus că nu știi să înoți!... Cei de la strand
ne dădeau un colac de slavare!... Scria pe
acolo, pe pereți, când am închiriat barca, dar
n-am dat nicio importanță!...

Sică:

În fond, singurul lucru care ne-a surprins
a fost ploaia!... Doamne, dar ce ploaie!... În

viața mea nu am pomenit așa ploaie!... Să umple barca, și nu altceva!... Trei oameni nu mai pridideau să arunce apa din barcă!...

Ioșca:

Trei oameni,... pe dracu'!... N-ai văzut că Mitică rămăsese cu limba scoasă după duduia dintr-o altă barcă!... Parcă era hipnotizat!... Noi ne luptam cu ploaia, care putea să ne scufunde barca, iar el!...

Mitică:

Păi,... era ea!

Ioșca:

Care ea!... Ce tot spui acolo!...

Mitică:

Ea,... Samantha!... Fata din tren!... A apărut așa,... din senin!... Adică,... din ploaie!... Ce apariție!...

Ioșca:

Ea era Samantaha ta!... Doamne,... cum le mai potrivești!...

Sică, către Ioșca:

Auzi,... acum, că totul s-a terminat cu bine,... pot să spun că nici pe tine nu te-a lăsat indiferent misterioasa apariție!... Te-ai schimbat, vizibil, la față, la apariția ei!...

Ioșca:

Offf!... O știi pe această fată!...

Sică:

Wow,... e tare!... Cu ce ocazie?...

Mitică:

De unde?...

Ioșca:

Era minunea orașului, în perioada liceului!... A făcut liceul în aceeași perioadă cu mine, dar la alt liceu. Toți băieții o sorbeam din ochi!... Îi urmăream toate drumurile, la școală,... la terenul de tenis,... la strand!... Avea un mers,... și o privire maiestuoasă,... nu ne băga în seamă pe niciunul!... Măi Mitică,... să știi că ești un om foarte

norocos!... Întâi în tren,... și apoi întâmplarea de ieri!... Aș da orice să fi fost în locul tău!...

Sică:

Eu nu cred în..."întâmplarea" de ieri! Ea, această Samantha, nu a venit spre barca noastră văzând că nu ne descurcăm, și că suntem în pericol cu toții!... Nu,... ea a venit să-l "răpească" pe Mitică, mai ales fiindcă văzuse că în barca noastră el era într-un real pericol.

Mitică:

Hai, hai,... nu mai vă imaginați asemenea povești!... Fata este o adevărată profesionistă în sporturile nautice și a vrut, realmente, să ne ajute. Ați văzut cu ce dexteritate își răsturna ea barca, golind-o periodic, în timp ce noi ne chinuiam atâta să aruncăm apa cu pumnii?... Dacă nu ne ajuta ea, nu știu cum se termina treaba!...

Ioșca:

Ei,... lasă tu poveștile!... Noi nu puteam să facem ce făcea ea, adică să răsturnăm

barca din când în când, pentru a o goli, din cauză că te aveam pe tine, piatră de moară, care nu știi să înoți!...

Sică:

Da,... și mie mi-a plăcut fata! Dar mi-a plăcut și determinarea ei. Cu câtă forță și rapiditate te-a trecut pe tine în barca ei, a răsturnat barca noastră, golind-o de apă! Dar,... tu nu mai face pe inocentul!... I-ai picat cu tronc fetei!... Ia, spune ce a urmat după ce te-a "răpit"?...

Mitică:

A tras cu barca la mal, unde tatăl ei avea o căsuță din acelea de week-end, unde ne-am schimbat de hainele ude. Mi-a dat niște haine de ale lui taică-său.

Sică:

Era o singură cameră!...

Mitică:

Da, dar am împărțit-o în două cu un cearceaf....

Sică:

Și apooi!...

Mitică:

Apoi am mers împreună la apartamentul tatălui său, undeva în oraș, cu mașina, tot a tatălui său. Am rămas acolo până a doua zi, când ne-am întors în tabără. Plecase deja ultimul autobuz spre tabără și nu a vrut să-și lase tatăl fără mașină în zilele următoare, când urma să se întoarcă.

Sică:

Să se întoarcă?... Adică taică-său nu era acasă?... Ați stat singuri o noapte?...

Mitică:

Da,... era plecat într-o delegație.

Sică:

Interesant!... Și ce-ați făcut voi doi, singurei, o noapte întreaga?...

Mitică:

Am avut o discuție foarte interesantă... Ne-am povestit fiecare viața. Am avut și o noutate absolută pentru mine.

Sică:

Nebunuleee!... Ne povestești și nouă?...
Ioșca,... tu ce ai amuțit de tot acolo?...

Mitică:

Am băut cafea. Eu până aseară nu băusem
niciodată cafea!... Viața mea, destul de
atipică, nu m-a pus în situația de a bea cafea!
Dumnezeu nu mi-a oferit, până acum, această
plăcere!... Ne-am mărturisit reciproc numele
inventate. I-a plăcut numele de Samantha

Ioșca, ușurat:

Dar ți-a oferit altele,... cu vârf și
îndesat!...

Mitică:

Ne-am mărturisit reciproc numele
inventate. I-a plăcut numele de Samantha!...
Mi-a spus că îi place mai mult decât numele
său real. O cheamă Ramona....

Ioșca:

Daaa!... Ramona o cheamă.

Mitică:

Mi-a dat și ea mie un nume, Angel!... I-am spus că-mi place.

Sică:

E tare domnule!... O adevărată poveste!...

Mitică:

Și ea a avut, și are în continuare, o viață interesantă și grea. Provine dintr-o familie dezmembrată, tatăl a rămas aici, iar mama, după divorț, s-a mutat la Ploiești, iar ea stă momentan la Brașov, unde este studentă la educație fizică și sport. Merge destul de des la maică-sa, să o echilibreze psihic, la taică-său, să-i facă mâncare și curățenie, iar în restul timpului se mai ocupă și de treburile sale. Acum, aici, îmbină utilul cu plăcutul, rezolvă și problemele lui taică-său, dar se și relaxează puțin în tabără.

Ioșca:

Hai să mai și dormim! Avem tot timpul să mai discutăm și altă dată.

Samantha:

Doamne, Doamne!... S-a întâmplat exact așa cum anticipasem!... A nimerit într-o gașcă de neisprăviți care, dintr-o nepricepere plină de bravadă, erau să se înece cu toții. Cine dracu' i-o fi pus să iasă pe lac când se aștepta o asemenea ploaie?... Pe mine, sigur, m-a pus Dumnezeu că, altfel, nici eu n-aveam ce căuta pe acolo!... Nu mai erau pe lac decât două bărci: a lor și a mea. Noroc că i-am văzut la timp!... În barcă mai era și încrezutul ăla care se tot hlizea la mine prin perioada liceului. Nu știam pe unde s-o mai iau ca să scap de el, să nu-l văd mereu în urma mea!...

Mă rog, ce-a fost, a fost, bine că l-am salvat pe Angel al meu!... În ce pericol a fost!... Nu mi-l imaginam eu ca pe un as al înotului, dar chiar așa să nu știe deloc nu aș fi crezut!... Cum o fi trăit până acum omul ăsta?... Parcă ar fi trăit în peșteră!... Auzi,... să nu fi băut el o cafea până la douăzeci de ani!... Doamne,... ce specimen!...

Sunt convinsă că mai are multe astfel de surprize, dar care mie mi-l face și mai drag. Știi cum se spune, cu cât pleci mai de jos, cu atât vei urca mai mult. Adică, are un potențial de creștere fantastic! Omul ăsta se reinventează în tot ce face, reinventează viața!...

A fost formidabil când am ajuns la cabană!...Nu a știut nici cel mai mic gest de a mă privi și nici de a-mi mulțumi cumva că l-am salvat de la moarte. Când ne-am schimbat hainele ude, l-am privit foarte atentă. Prin cearceaful ăla se vedea tot!... Nu arăta deloc rău!... Nici acasă la taică-meu, cât am stat doar noi doi o noapte întreagă, nu l-am scos din ale lui!... Mă bucur, totuși, că nu a devenit libidinos și insistent, chiar din prima zi, așa cum o fac mai toți, dar parcă tot simt o revoltă a orgoliului meu de femeie. O mică curte prinde bine oricărei femei!... N-am dormit toată noaptea așteptându-l, măcar să se apropie de ușa mea!... Niciodată n-am fost atât de atentă la ce zgomote pot exista noaptea într-un bloc, cărora în mod normal nu le dai nicio atenție. Dar dinspre el,

dinspre camera lui, nici cel mai mic zgomot, nici cea mai mică mișcare!...

Doamne,... să nu fie cumva homosexual!... Nu că aş avea ceva împotriva acestora, dar cu el aş vrea să am ceva. Nu, nu poate fi!... Privirea aceea angelică din tren nu poate veni decât dintr-un sentiment profund!... Doamne, cum se uita la mine, prin mine!... O să-l țin aproape, n-o să-mi scape el așa ușor!... O să fiu umbra lui păzitoare oriunde se va afla de acum încolo.

Actul 2, Scena 1

Un restaurant de lux, după 15 ani

Ioșca:

Măi, dar greu ne mai adunăm!... Când ne-am despărțit, în tabăra studentescă, n-aș fi crezut, nici să mă omori, că va cădea Ceaușescu și noi nu ne vom mai vedea!...

Sică:

Ei!... Viața e mai grea decât studenția!... Foarte puține lucruri le mai faci că vrei tu!...

Intri într-un mecanism din care nu ești decât o roțiță!... Bine că am reușit și acum!...

Noroc că are Mitică o secretară dată dracului!... Ea a reușit să organizeze totul!...

Ioșca:

Cum dracu' ai ajuns tu să conduci o ditamai firma!... Scuză-mă, dar, după ce ne-am cunoscut în tabără, aș fi crezut mai repede că vei face ceva în vreun domeniu artistic, cu figura ta angelică. Și acum mai cred că ai fi mai legat de arte decât de afaceri!...

Mitică:

Măi, așa sunt eu norocos!... Să știți că vorbesc serios,... sunt un om norocos!...

Sică:

Păi, dacă tot ai început tu,... hai, spune-o până la capăt!... Cum ți-a mers din studenție până acum?...

Mitică:

Măi, eu, totdeauna, tot ce am făcut, am făcut bine!... Când a fost de învățat, am

învăţat bine, când a fost de muncit, am muncit bine, chiar de distrat, m-am distrat bine!... Până la revoluţie, ajunsesem şeful unui mic colectiv, de câteva zeci de oameni, într-o întreprindere cu mii de salariaţi. Dar era un colectiv foarte dinamic, cu mare potenţial de creştere.

Ioşca:

Ei bine,... şi cum de te-au ales tocmai pe tine şef peste toţi! Aşa,... hodoronc-tronc?

Sică:

Chiar aşa?...

Mitică:

Ştiţi că în acea perioadă se lucra o sâmbătă da, alta nu? Ei bine, fiind sfârşit de an şi deja ne terminasem obligaţiile contractuale, pe răspunderea mea, le-am dat liber toate sâmbetele! În plus, chiar în timpul revoluţiei, le-am spus să stea acasă până după Anul Nou, când speram că se vor liniştii apele. Asta s-a aflat în toată firma, şi, la

scurt timp, când au fost alegerile de director, am câștigat detașat.

Ioșca:

Dar, ca să câștigi, trebuia să candidezi,... cine te-a propus?...

Mitică:

Era un comitet acolo, care făcea propuneri, format din "oameni de bine". Era un termen des folosit atunci. A fost și acolo o zână a mea protectoare!...

Ioșca:

Cred că nu tot aia!...

Mitică:

Care aia?...

Sică:

Hai,... nu fă pe prostul,... Samantha!...

Mitică:

Nu!... Nu are nicio legătură cu ea!...

Ioșca:

Vrei să spui că nu mai ai nicio legătură cu ea, că nu mai știi nimic de ea?...

Mitică:

Aaaa,... nu!... Chiar diseară mă întâlnesc cu ea, aici. Dar, nu ne-am mai văzut de atunci din tabără!...

Sică:

Și cum de s-a nimerit așa?...

Mitică:

După cum nu m-am mai întâlnit cu voi, nu m-am întâlnit nici cu ea, deși aș fi vrut. Ea a ajuns antrenore de tenis în Turcia, unde l-a cunoscut pe un fost subaltern de-al meu din firmă. Prin el a aflat de întâlnirea noastră și a venit și ea pe la părinți.

Ioșca:

Măi, măi,... ce nimereala dracu'!...

Sică:

Hai Ioșca,... las-o baltă!... Știm că nu poți fi obiectiv în problema Samantha!... Mai bine spune ce-ai făcut tu!...

Ioșca:

Și eu am făcut totul bine pe linie, am fost numai premiant peste tot. Am ajuns medic cardiolog, aici în oraș. Sunt doctor în medicină, șef de secție și profesor asociat la facultate. Totul este OK!... Am și doi copii minunați.

Mitică:

Nu ai avut propuneri de a veni la București? Școala voastră de medicină este foarte apreciată în capitală.

Ioșca:

Am avut mai multe solicitări, dar le-am refuzat politicos.

Sică:

Apropo, Mitică,... tu ești căsătorit, ai copii?... Văd că nu ai verighetă!...

Mitică:

Da, sunt căsătorit și am un băiat. Verighetă și niciun altfel de inel nu port din motive medicale. Când eram într-o stare extremă de stres, cu probleme de serviciu, am făcut o micoză de care cu greu am putut scăpa. Dacă port verighetă se reactivează sub aceasta. Nu este chiar ușor să conduci oameni în ziua de azi!...

Sică:

Am mai rămas eu!... După ce am terminat facultatea, la Iași, am încercat ceva acolo, dar n-a prea mers. După revoluție, am venit aici, unde, pe lângă diverse activități din domeniul mediului de afaceri, mă ocup și de ferma de vulpi argintii a familiei.

Mitică:

Chiar, cum a evoluat această afacere?

Sică:

Este o poveste întregă, începută chiar dinainte de revoluție!... Tatăl meu deținea o

poziție de conducere în județ și era tot timpul confruntat cu tot felul de bazaconii, specifice regimului comunist. Una dintre ele era planul de consum de pește oceanic. Cine dracu' să mănânce pește oceanic aici la munte!... Sunt mândru că eu i-am dat ideea,... să dea peștele la vulpi!...

Mitică:

Și,... cum a fost?

Exceptional de două ori!... A făcut și planul la pește oceanic, iar vulpile au făcut o blană strălucitoare,... o frumusețe!... Când a venit sezonul de cadouri pentru Elena Ceaușescu, pe 7 ianuarie, de ziua ei, ce credeți că a ales?... Haina de blană de la vulpile noastre!... Ne-a crescut imediat rangul în zonă!...

Mitică:

Hai că ești tare!... Și după revoluție?...

Sică:

Păi,... numele făcut cu vulpile a fost o bună reclamă și afacerile mi-au mers destul

de bine. În plus, în situația de permanentă tensiune dintre români și unguri, de aici din zonă, mie mi-a prins bine. Principala mea calitate este că nu sunt nici român nici ungur, și am avut numai de câștigat din această situație, fiind de multe ori în situația de a fi ales în conducerea diverselor asociații de afaceri.

Ioșca:

Dar ne-am luat cu vorba și nu ne-ai spus cu ce probleme ai venit pe aici pe la noi. Eu cu Sică ne mai vedem, dar tu vii foarte rar.

Mitică:

Firma pe care o conduc are o filială aici, care are multe probleme. Mai am niște coaborări cu firme de aici. Măine o să am o zi foarte grea, din acelea care-mi cresc stresul și favorizează ciupercile de la degete. În afaceri trebuie să câștigi mai mult decât cheltuiești. Nu aș dori nimănui să trăiască, ca director, tensiune unei zile de salariu, pentru mii de oameni și să nu aibă bani suficienți. Până acum am reușit, dar niciodată nu poți

ști cât timp va mai merge. O zi, ca asta cu voi, este o plăcere, o relaxare, dar câte sunt așa?... Cele mai multe sunt cu negocieri, cu certuri etc.

Dacă nu aveți nimic împotrivă, propun să ne vedem și mâine seară, să continuăm.

Acum vreau să merg să văd ce mai face și... Samantha.

Sică:

Abia aștepți!...

Mitică:

Nu neg.

Samantha:

Deși nu pot spune că îl uitasem, intrasem în mecanismul vieții care se desfășura fără să-i mai simt atât de mult lipsa. Dar,... cineva acolo sus consideră că trebuie să continuăm să ținem unul de altul, altfel nu mi l-ar fi scos în cale pe colegul acela al lui, fost subaltern,... în Turcia,... la același club de tenis. Când am auzit de ce a fost în stare să realizeze nu-mi venea să cred că este

el!... Împiedicatul meu drag!... Voiau să-l pună pe el ministru?!... Nici nu mă mir că s-a speriat și a refuzat!... Că a fost votat ca director, la întreprinderea aia mare, nu mă mir,... dar mă mir că a candidat!... Cred că l-a propus vreo femeie, iar de votat, sunt convinsă că l-au votat toate femeile!... Dar și mai surprinsă sunt că s-a însurat!... Mă și doare aceasta!... Dar mă și bucur,... m-am temut degeaba că este homosexual!... Cum o fi cucerit-o pe nevastă-sa?... Pe lângă el puteau să defileze toate frumusețile lumii și el nu le dăde nicio atenție, sau, cel puțin, așa părea!... Sunt foarte curioasă, abia aștept să-l văd și să aflu mai multe!... Ce o să zică ceilalți?... Am venit tocmai din Turcia, să-l văd!... Ei!... Poate o să creadă că am venit să-mi văd părinții!...

Actul 2, Scena 2

(Același restaurant, seara următoare)

Ioșca, către Mitică, care întârziase:

Ți se vede pe față că ai avut o zi grea, nu-ți mai pierde vremea cu scuzele!...

Sică:

Ia loc și trage repede o palincă!... O să te energizeze. După aceea o să ne povestești!...

Mitică:

Bunăăă!... De când am preluat conducerea acestei firme, care are filiale în Ardeal, nu băusem palincă. Acum îmi place!

Ioșca:

Bine,... când ne-am cunoscut noi, tu nu băuseși nici măcar cafea!...

Sică:

Măi,... rău mai ești!...

Ioșca:

Dar de ce rău?... Eu doar constat.... După câte a reușit să facă, s-ar părea că aceasta este o rețetă de succes! Hai, spune, abia aștept!... Venirea ta aici nu a fost indiferentă unora din localitate, pe care îi cunosc. Aș putea spune chiar că erai așteptat! Trebuie să te obișnuiești cu notorietatea!...

Mitică:

Mă bucur că spui asta, pentru că, într-un fel, am nevoie de ajutorul vostru. Prima vizită am avut-o la un colectiv care funcționează într-o clădire reventică de moștenitori ai foștilor proprietari.

Sică:

Știi cum este aici?... Prima întrebare se referă la etnia celor implicați!... Cu asta se începe.

Mitică:

Treaba cu etnia este clară. Toți salariații mei de aici sunt de etnie maghiară.

Sică:

Atunci de ce zici că ai nevoie și de ajutorul meu?

Mitică:

Ai răbdare!... O să afli mai încolo.

Aici problema are un aspect de negociere și altul de legalitate. A trebuit să fac apel la

toată capacitatea mea de negociere. În primii ani de activitate am avut un șef evreu de la care am învățat multe. El spunea că o afacere este a celor care o fac atâta timp cât reușesc să se înțeleagă. Când aceasta a ajuns în justiție devine afacerea avocaților.

Ioșca:

Bine, dar care mai este dificultatea, dacă ați reușit să vă înțelegeți?

Mitică:

Din punct de vedere legal, fiecare parte are un aspect avantajos. Eu, ca investitor în acel sediu, obținut legal înainte de 1989, nu sunt împotriva restituirii proprietății către moștenitori, dar pot solicita recuperarea banilor investiți. Ei, pe altă linie de legislație, cea a monumentelor istorice, pot solicita readucerea clădirii la starea inițială, ceea ce ar presupune, pentru mine, alte cheltuieli. Calea de mijloc poate fi prin renunțarea de către fiecare parte la pretențiile de cheltuieli ulterioare din partea celeilalte. Adică să se facă restituirea la starea existentă.

Sică:

Mi se pare corect. Ai avut consilieri buni.

Ioșca:

Pupat Piața Independenței și gata!...

Mitică:

Salariații s-au împărțit, ca de obicei, în două tabere. Una susține împăcarea, pentru a continua activitatea în mod normal, cealaltă, susține războiul, chiar cu riscul întreruperii activității. Capul celei de a doua tabere pare foarte radical! În tensiunea respectivă m-am enervat și le-am spus "– Să vă ia dracu'!... Credeam că dacă sunteți toți unguri o să vă înțelegeți mai bine între voi, n-o să vă certați atâta", la care el, cu o privire ascuțită și cu multă agresivitate, mi-a răspuns, "– Voi rrromâââanii vă certați, domnule director, noi ne omorâââm".

Ioșca:

Și, ți-e teamă că n-o să respecte înțelegerea făcută acolo?...

Mitică:

Să fiu sincer, da!...

Ioșca:

Îl cunosc. La el mă refeream, când spunem că erai așteptat. Sunt convins că ai avut o discuție dificilă, cunoscându-l pe acest individ. Este el mai agitat, dar este un om de onoare. Dacă v-ați despărțit cu o înțelegere făcută, fii sigur că o va respecta. Pe de altă parte, dacă ai reușit să ajungi la această înțelegere, ești un mare talent în arta negocierii. Cunosc dedesubturile acestei situații.

Mitică:

Mulțumesc!...

Ioșca:

Pentru puțin. Pe de altă parte vreau să-ți spun că și tu ai ceva greșit în modul de abordare. Faptul că suntem unguri nu înseamnă că toți gândim la fel. Ce, românii gândesc toți la fel?...

Mitică:

Ai dreptate!... Am fost influențat de alte situații cunoscute, unde colectivele sunt mixte, și unde peste neînțelegerile omenești se mai suprapun și cele etnice.

Sică:

Altă întâlnire?...

Mitică:

La sinagogă!...

Sică:

Unde???...

Mitică:

Un alt colectiv, tot din maghiari sută la sută, funcționează, dinainte de revoluție, într-una din sinagogile din oraș.

Sică:

Dar cum s-a ajuns la această situație?...

Mitică:

Pe vremea comunismului, cum mulți evrei au emigrat, scăzuse semnificativ numărul de

enoriași ai sinagogilor. Așa că, autoritățile de atunci au găsit alte utilizări pentru una dintre acestea.

Sică:

Și ce se poate face?... Acum, această situație este deadreptul penibilă!...

Mitică:

La fel ca în situația precedentă, situația are un aspect de negociare și altul de legalitate.

Sică:

Măi,... șeful ăla al tău ți-a fost un bun profesor!...

Mitică:

Să știi că așa a fost!... În primul rând, am învățat de la el, că afacerile se fac pe termen lung. Într-o relație de durată câștigurile se echilibrează. Cei mai mulți începători în afaceri, se opresc, din păcate, ori după primul eșec, și rămân mereu cu un gust amar și pornit pe cineva, care chipurile l-a păcălit,

ori după un primul succes, considerând că îi este de ajuns, de teama de a nu pierde ceea ce a câștigat.

Sică:

Să revenim la cazul cu sinagoga!..

Mitică:

Aici se negociază la nivel național, prin avocații comunității evreiești. Ori cu ei mai am o altă problemă în București, unde sunt niște divergențe cu patronii unei fabrici de șlefuit diamante, care este chiriașă mea. Aceștia cred că niște condiții din contract nu le sunt îndeplinite, iar îndeplinirea lor totală m-ar costa cam mult.

Sică:

Așa că ai rezolvat și problema de la București, dar și sinagoga!...

Mitică:

Ai ghicit!... La București, au renunțat ei la niște clauze dezavantajoase pentru mine, iar aici am renunțat eu la un contract de închiriere,

care pe lângă aspectele morale, nu-mi mai era nici de mare utilitate, pentru că aveam în construcție o clădire proprie aproape gata.

Ioșca:

Măi, măi, măi,... n-o să-ți mai zic Mitică, ci Ițic!...

Sică, către Mitică:

Sunt mândru de tine!...

Ioșca, către Sică:

Ia,... nu mai fi atât de mândru!... Știi ce a făcut comunitatea voastră, după aceea?...

Sică:

Nu,... nu știu! Eu am mers la sinagogă doar la Iași.

Ioșca:

A închiriat-o!!!...

Sică:

Fiecare proprietar face ce vrea cu proprietatea sa! Dar să lăsăm răutățile și să trecem la a treia etapă a zilei!

Mitică:

Da!... A treia fază a zilei, deși a fost cea mai ușoară dintre toate, m-a pus cel mai tare pe gânduri. Nu aveam o miză concretă, a fost o vizită de curtoazie la pătrat. Odată, pentru că voiam să am o discuție directă cu directorul celei mai puternice firme de aici, din domeniul meu de activitate, iar a doua oară, pentru că acolo se afla o doamnă directoare din minister, fostă ministru, cu care vorbisem să o iau cu mașina mea la întoarcerea spre București. Era un prilej bun pentru mine, nou venit în sistem, să mă pun la curent cu o serie de dedesubturi ale politicii domeniului.

Ioșca:

Sunt siderat, cum tu, nevinovat ca un pui de găină, inabil în tot ce ține de societate, te-ai băgat în așa ceva, unde curvășăria, în ce mai larg sens al cuvântului, este la ea acasă!... Sunt foarte curios cum va evolua totul!...

Sică:

Hai mă,... lasă filozofia ta ultradefensivă!... S-au schimbat multe în România!... Cine vrei să ne conducă,... tot proștii cu tupeu?... Un om educat, bine intenționat, agreat și susținut de subalterni poate avea rezultate bune. Va face cursuri de management, de marketing, de strategii etc!... Nu s-a născut nimeni director!...

Mitică:

Sunt de acord cu amândoi!... Tocmai ăsta este subiectul care m-a pus pe gânduri după întâlnirea de la această firmă. Directorul, despre care auzisem multe, dar abia azi l-am cunoscut personal, este o mare figură!... Într-un fel îl apreciez, dar pe de altă parte n-aș vrea să ajung vreodată ca el.

Sică:

Dar ce te-a șocat la el?... El este o figură în oraș,... am mai auzit și de la alții câte ceva despre el!... Evident, și bune și rele!...

Ioșca:

Ba eu am auzit numai de rele!...

Sică:

Păi, sigur, că tu nu vezi decât aspectul că nu prea îi înghite pe ungurii tăi!...

Ioșca:

Nu,... nu este numai asta!... Omul este un dictator,... un mic Ceaușescu local!... A făcut acolo de toate, restaurant, club, sere, ferme, crescătorie de porci,... chiar și un taraf!... La ce dracu' îi trebuia toate acestea!...

Sică:

Măi,... tu nu știi că era o adevărată foamete în țară!... Prin aceste măsuri el voia ca salariații lui să aibă liniște acasă și să se concentreze pe problemele profesionale, nu să stea ore întregi la cozi, ca alții. Să știi că multă lume îl apreciază pentru asta!...

Ioșca:

Bine, bine... hai să-l lăsăm pe el să ne povestească cum a fost!... Să auzim părerea lui!...

Mitică:

Păi,... prima aventură a fost să-l găsesc!... La biroul lui și al altor șefi nu era nimeni!... Nimeni nu știa nimic, nimeni nu spunea nimic!... S-a găsit la un moment dat cineva să rupă tăcerea,... era o biată femeie de serviciu, care mi-a spus "– E la restaurantu' ăla nou, maică!... Nu-l mai căuta, că este acolo cu ministra,... și ăilalți e cu ei acolo". Informația a fost corectă, și în final l-am găsit.

Ioșca:

Ce v-am spus!... Așa este!...

Mitică:

Restaurantul avea o sală lungă, cu mesele așezate în formă de "U", iar directorul Moldoveanu trona la masa transvesală, din capul cel mai îndepărtat față de ușa pe unde intrasem. A trebuit să merg de-a lungul sălii, timp în care, aflând cine sunt, *mi-a recitat* rapid, urlând cât putea, "îndrăznești să vii aici, de la firma ta de căcat, care mi-a vândut numai produse proaste, care la buletinele de

încercări mi-a umflat prețurile având monopol, și în plus la filiala voastră de aici are numai salariați unguri”.

Sică:

Și tu cum ai reacționat la asemenea mârănie?...

Mitică:

Am mers imperturbabil înainte și am tăcut. Când m-am apropiat de masa lui, unde era și doamna fostă ministru, într-o stare perplexă, s-a întâmplat ceva total neașteptat. S-a sculat de pe scaun și s-a îndreptat încet spre mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis foarte calm, în totală discordanță cu situația anterioară, ”– Măi băiete, ești extraordinar,... te-am înjurat de cinci ori și n-ai schițat nici cel mai mic gest, nici în vorbe nici în acțiune!... O să faci o mare carieră în management!... Trebuie însă să mai ai și un ficat sănătos, pentru ca să reziste la nervi, mâncare anapoda și băutură!... Un manager trebuie să fie mai deștept decât cei deștepți, mai golan decât cei golani, să reziste la

băutură mai mult decât cei mai bețivi,... iar în tot acest timp trebuie să fie calm și să domine”. Am mâncat ceva cu ei acolo, dar am plecat înaintea lor pentru că aveam programată întâlnirea cu voi.

Sică:

Interesant!... Și la masă ce-ați discutat!

Mitică:

Păi, apropo de discuța noastră anterioară, mi-a povestit multe despre pățaniile lui de director, de peste douăzeci de ani. Cum a avut o dispută publică cu ”Scânteia”, ziarul puterii comuniste, care făcea o campanie ca să-l schimbe pentru că avea reclamații pe line de partid, neputând să impună punctele de vedere ale secretarului de partid în fabrică. Vă dați seama că un oarecare, cum erau cam toți secretarii de partid din țară, nu putea să se impună în fața unui om cu atâta personalitate.

Sică:

Despre treaba cu taraful, n-a zis nimic?...

Mitică:

Da,... a zis. Regreta că l-a desființat imediat după revoluție. La înființat, înainte de 1989, și-l folosea la toate mesele, mai ales la cele cu străinii, fiind, în opinia lui, un fel de bruiaj împotriva înregistrărilor securității. La cum evoluează treaba în țară, spunea că o să-l reînființeze!...

Sică:

Hai, că e tare omul!... Dar, apropo, ce s-a întâmplat cu el la revoluție?...

Mitică:

A fost scos, cu forța, de *revoluționari*, s-a pensionat și apoi s-au dus după el acasă, fel de fel de delegații de *oameni ai muncii* care l-au rugat cu cerul și cu pământul să se întoarcă. Fabrica, fără el, o luase serios spre faliment!...

Ioșca:

Văd că devine un fel de erou!... Dar cu ungurii ce are?

Mitică:

Să știi că am discutat cu el expres această problemă, având în vedere că una dintre acuzațiile lui directe față de mine era că la filială am numai salariați unguri. Mi-a zis să nu cumva să-l cred șovin, dovada fiind mâna lui dreaptă în fabrică, loctiitorul său de câte ori nu era disponibil, este un ungur, care chiar era acolo lângă el, în capul mesei. Opinia sa, ca om care a venit în oraș din afara Ardealului, fără prejudecăți, prin repartitie, imediat după facultate, era că a constatat că există o tendință a cetățenilor de etnie maghiară de a dori o discriminare pozitivă, idee cu care el nu este de acord, și atunci această comportare o are pentru a descuraja astfel de solicitări.

Sică:

Mitică,... văd că omul ăsta nu este chiar așa de *negru*, pe cât l-am catalogat noi anterior!... Atunci, de ce spuneai că nu ai vrea să ajungi ca el?...

Mitică:

Măi,... omul ăsta s-a căsătorit cu fabrica!... Arăta groaznic!... Nu mai avea dinți în gură,... era neîngrijit. Spunea că, deseori, doarme acolo și nu mai ajunge acasă. Parcă era acel Bau-Bau din poveștile din copilărie! La început, când țipa la mine și-mi turna la injurii, realmente m-am speriat. Acum, mă bucur că am avut puterea să mă stăpânnesc în acele momente. Sunt convins că acest om mă va sprijini oricând îi voi cere, evident dacă va sta în puterile lui. De altfel, asta mi-a și spus la despărțire.

Samantha:

Offf Doamne!... Cum aș fi putut să rup relația cu el!... Nu mai are figura aia inocentă, ca atunci în tren,... ca atunci în apă,... dar tot un înger a rămas!... Un înger cu părul înspicat prematur!... E și normal, la atâta responsabilitate!... Spunea că a avut mult timp răni deschise pe mâini, de la o ciupecă apărută pe fond nervos!... Ce dracu' s-a lăsat implicat în asemenea treburi,...

pentru care nu este făcut!... El este făcut pentru iubire,... pentru artă!... Auzi ce răspuns,... la cum a cucerit-o pe nevastă-sa?... Că nu a cucerit pe nimeni,... i-a l-a cucerit pe el!... Mie de ce nu mi-o fi venit această idee?... Dar cum era să fac?... Nu l-am cunoscut decât atunci pe lac,... și noaptea următoare!... Să mă fi dus peste el atunci noaptea?... Chiar așa din prima zi?... Și așa, atunci, n-am dormit toată noaptea, sperând să vină el la mine!... La dracu' cu atâtea prejudecăți!... Acum eram eu nevasta lui!... Ei,... asta este!... Viața este lungă!... Dar și cu gașca asta a lui!... Deși se întâlnesc destul de rar, parcă ceva îi leagă foarte tare!... Curios este că și eu mă simt legată de ei!... De atunci, de pe lac, când se putea întâmpla o tragedie, sunt la un loc cu ei,... parcă sunt familia mea!... D-asta nici n-am stat pe gânduri să vin, când am auzit că se vor înâlîni!... Parcă acum îmi sunt mai simpatici și ceilalți doi,... pe care înainte nu-i prea sufeream!... Parcă am început să-i iubesc câte puțin și pe ei!... O să mai vin și altă dată, când se vor mai înâlîni!...

Actul 3, Scena 1

(La Astana, capitala statului Kazakhstan, într-un restaurant)

Sică:

Am făcut-o și p-asta!... Nu cred că ți-a trecut vreodată prin cap această situație?...

Ioșca:

Pentru tine n-ar trebui să fie ceva ieșit din comun!... În fond, ești un reprezentant de vârf al mediului de afaceri din județul nostru, care a venit într-o misiune economică. Este normal!... Faptul că această acțiune este organizată de prietenul nostru comun face și mai normală participarea ta. Ai venit, cu toți șefii, în avionul delegației oficiale, la dispoziția voastră etc.!... Dacă nu se întâmpla, ce s-a întâmplat, poate venea și directorul Moldoveanu!... L-ar fi convins Mitică!...

Sică:

Dar ce s-a întâmplat!...

Ioșca:

A murit!... S-a întâmplat chiar în fabrică!...
Mă mir că n-ai auzit!...

Sică:

Am fost plecat din țară o perioadă. Îmi pare foarte rău!... Chiar mi-ar fi plăcut să vină aici cu noi, aș fi învățat multe de la el.

Ioșca:

Mai ciudată este participarea mea, care sunt medic, și n-am nimic în comun cu afacerile și vai de capul meu cum am ajuns până aici!... Eu am venit aici pentru a fi împreună, dar și pentru că auzisem multe lucruri interesante despre acest oraș, care a fost construit de la zero în ultimii douăzeci de ani. Dar văd că Mitică întârzie?...

Sică:

Ce vrei și tu acum?... Este șeful delegației economice care-l însoțește pe ministrul de externe aici!... Cred că azi au fost la o discuție cu ministrul petrolului!...

Ioșca:

Și,... când o să vină, o să se grăbească că are întâlnire și cu... Samantha!... Păi ce,... crezi că nu a venit și pe aici după el?...

Sică:

Auzi,... știi că, din ce în ce mai mult, cred că vine și pentru noi?...

Ioșca:

Hai,... că mă faci să râd!... Iată-l că vine!...

Mitică:

Dragii mei,... mă bucur mult că suntem iar împreună!... Este adevărat, că aici eu sunt la serviciu,... așa că voi fi mult mai stresat de timp, față de întâlnirile noastre din țară!...

Ioșca:

Hai,... lasă,... tu, de când ești... așa de important,... ești la serviciu oriunde!... Noroc că suntem noi mai liberi!... Dar hai să trecem

de formalități,... am auzit că ați avut peripeții pe drum!...

Mitică:

Măi,... voi știți că eu am rău de toate formele de transport, nici carnet de șofer n-am!... Nu-mi fac mare plăcere aceste deplasări!... Mie-mi place mai mult să stau acasă!... Când am văzut avionul ăla ultramodern, nou, cu echipaj austriac,... m-am mai liniștit, am plecat mai bine dispus la acest drum destul de lung, un turneu prin șase țări din Asia Centrală.

Ioșca:

Dar cum a fost?... Ce s-a întâmplat de fapt?... Sică mi-a povestit ceva, dar,... tu ca șef,... sunt convins că ai mai multe detalii!... Ce știu, este că ați avut aterizare forțată!...

Mitică:

Așa este!... Așa ceva nu trăisem până acum!... La decolarea de la Erevan, nu s-a mai retras trenul de aterizare, dar nici nu a rămas în poziția normală, s-a blocat într-o

poziție oblică. După multe discuții cu cei de la sol, timp în care avionul s-a tot rotit în jurul aeroportului, aceasta și pentru consumarea combustibilului, s-a hotărât să se facă aterizarea. Nu se recomandă aterizare forțată cu rezervoarele pline. Din fericire, pilotul a reușit o aterizare fără daune,... doar cu o sperietură groaznică.

Ioșca:

Înțeleg că s-a făcut un mare caz din aceasta!...

Sică:

Da,... erau lângă pistă o grămadă de mașini de pompieri,... echipaje de salvare!... N-am văzut în viața mea atâta desfășurare de forțe!...

Mitică:

Din punct de vedere tehnic, această procedură se face ori de câte ori se întâmplă o aterizare forțată. Este procedura standard!... Din punct de vedere politic, era ceva deosebit, era avionul cu delegația oficială, condusă de ministrul de externe!...

Veniseră, chiar la marginea pistei aeroportului, primul ministru, miniștrii implicați,... patriarhul Armeniei!...

Sică:

A fost ceva cu totul deosebit!... Știi cum e,... tot răul spre bine!... În compensare,... pentru a ne reveni psihic,... patriarhul ne-a organizat o vizită în interiorul tezaurului țării!... Am înțeles că se întâmplă foarte rar acest lucru!... Delegația noastră vizitase, cu doar o zi înainte, patriarhia, dar nu avusese acces în tezaur!... Știi ce m-a impresionat cel mai mult?...

Ioșca:

Ce?... Știu că tu ești cam greu se impresionat!...

Sică:

Aurul din tezaur era păstrat în lingouri sub forma literelor alfabetului armean!... Îți dai seama ce formă simbolică de apreciere a limbii, a culturii naționale, și-au imaginat!...

Mă bucurase foarte mult chiar și vizita inițială, dar vizita din a doua zi, după

evenimentul cu aterizarea, a întrecut orice așteptare!... De mult timp îmi doream să aflu mai multe despre poporul armean, să fac o vizită acolo, pentru că el se aseamănă din multe puncte de vedere cu cel evreu!...

Ioșca:

Eu știam că cei care se aseamănă nu prea se atrag!...

Sică:

Măi,... dar rău mai ești!... Așa este și între unguri și români?... Vă asemenați prea mult?...

Mitică:

Discuțiile astea le puteți continua și acasă!... Apropo,... spune-i lui Ioșca ce ai văzut la hotelul din Ankara?...

Sică:

Da!... E tare!... La venire, în holul unui hotel din Ankara, în timp ce ne plictiseam, așteptând efectuarea formalităților de înregistrare, citeam pe un perete o listă, care

părea a fi o listă a țărilor ai căror cetățeni stătuseră acolo, în limbile turcă și engleză.

Ioșca:

Ce dracu' poate fi așa de interesant într-o listă de țări?...

Sică:

Păi,... iată ce era ineresant!... Scria acolo, într-o ordine oarecare: Avusturya(Austria), Bulgaristan(Bulgaria), Hirvatistan(Croația), Israel(Israel),Italya(Italia),Macaristan(Ungaria), Polonya(Polonia), Romanya(România), Rusya(Rusia),Sirbistan(Serbia),Yunanistan (Greci) etc.

Ioșca:

Tot nu înțeleg!...

Sică:

Păi sigur,... ce nu-ți convine, nu înțelegi!... Nu vezi că unele au terminația "...stan", altele nu!... Acelea au făcut parte din Imperiul Otoman!... Învățasem noi la școală ceva, dar mai sugetiv ca asta nu poate

fi nimic!... A rămas consfințit în numele, în limba turcă, a țării respective!...

Ioșca:

Bine, bine,... acum am înțeles!... Ești mulțumit,... că Ungaria a fost cândva pașalâc!...

Răi mai sunteți!... D-aia nu vă iubește lumea!... Mai bine spune-i lui Mitică ce pocinog ai mai făcut, de te înjură toți șefii județului!...

Sică:

Da!... Să vezi ce-am pățit!... Eu am avut numai intenții bune!...

Mitică:

Hai,... zi,... lasă bunele intenții!... Știm că le ai,... întodeauna!...

Sică:

Prin fică-mea, care s-a mutat în Israel, am aflat de unii care au inventat un lichid, care dat peste asfalt, imediat după asfaltare, crește durata de viață a acestuia de la doi la doisprezece ani!... În contextul de la noi, în

care drumurile nu țin nici măcar un an, am zis că am apucat pe Dumnezeu de picior și o să vând în toată țara acea substanță miraculoasă. Evident că am vrut să încep cu județul nostru!... După ce le-am spus la Consiliul Județean, la Prefectură, la Primărie,... am mai și publicat într-un ziar local,... nu mă mai salută nimeni!...

Mitică:

Nu mă mir că s-au supărat ăia,... mă mir că ai putut, tocmai tu, face o asemenea gafă!... Bine,... hai că tot azi am întâlnire și cu Samantha!... A venit și ea aici,... cu niște tenismeni turci,... la un turneu.

Ioșca:

Aoleu,... ce v-aș face eu, vouă ăstora majoritari!... Măcar aici, cu Sică, mă înțeleg!... Niciodată n-o să-i înțelegeți pe minoritari!...

Mitică:

Ce e mă?... Ce dracu' ai mai pățit, tocmai aici, ca minoritar!...

Ioșca:

Păi, nu am pățit eu, ca minoritar, ci am pățit-o cu minoritarii voștri!... Când am venit, și așteptam în holul hotelului să se facă formalitățile, era acolo un grup de români, urmașii celor deportați cândva în Siberia. Prin holul ăla uriaș, de încăpea acolo și Hotelul Intercontinental din București, toți au făcut ce-au făcut, în frunte cu ministrul, iar apoi au dispărut!... Unii cu amanta, alții cu Samantha, majoritatea să tragă un pui de somn,... și... cu cei, câteva zeci de români minoritari aici, care veniseră și de la peste o mie de kilometri să discute cu voi,... au discutat doar cu *românii* Ioșca și Sică!... Nu că ne-ar deranja, dar nu așa trebuia să fie!...

Mitică:

Dur,... dar adevărat!... Nu te contrazic,... poate nu facem totul pentru minoritarii noștri!... O scuză au și cei care au mers la somn,... trecuseră prin emoția unei aterizări forțate!...

Sică:

Tot forțat au *aterizat* în Siberia și strămoșii celor care abia așteptau să vorbescă cu voi, azi, aici!...

Samantha:

Doamne,... am ajuns și pe aici!... Oficial cu tinerii mei elevi tenismeni, la un turneu din apropiere,... dar Tu știi adevăratul motiv!... Ce să mă fac eu cu omul ăsta, care a luat-o pe calea de a face cu totul altceva, decât îi este destinat să facă!... Ține-l Doamne bine, să ajungă să facă și ce trebuie!... Dar, cine știe, mai bine ca Tine, ce-i trebuie, ce-i este destinat?... Mă hotărâsem să-l las în plata Ta!... Găsisem un turc, foarte bine din toate punctele de vedere, chiar m-am măritat cu el!... Îl chema Eregep!... Chiar mi-am zis că-mi este predestinat să o duc bine, pentru că avea expresia "e rege" în nume, dar n-a fost așa!... Poate pentru că nu aveam același Dumnezeu, poate pentru că el n-a prea fost *rege*, poate pentru că eu n-am prea fost în

toate mințile, dar n-a fost să fie!... Acum sunt, vorba aia, fostă doamnă, actualmente domnișoară, și am venit să-l întâlnesc pe el, îngerul meu drag, acum cu părul alb de tot și capul plin de griji!... Și nu numai pe el, și pe ceilalți doi, pe care îi iubesc tot mai mult!... Auzi,... să aibă ei aterizare forțată!... Când au avut atunci, pe lac, răsturnarea forțată, am fost eu acolo,... dar acum,... acolo în înaltul cerului, în pericol să se prăbușescă,... cine i-a mai ajutat?... Tu ai fost Doamne!... Acolo erau mai aproape de Tine decât de mine!... Poate,... dacă l-ai scăpat, șă știi Tu ceva,... să-l pregătești pentru altceva măreț!... Deci,... trebuie să stau, în continuare, aproape de el!... Așa o să fac!...

Actul 3, Scena 2

(O pensiune din aceeași stațiune cu tabăra studențească din Actul 1)

Sică, către Mitică:

De când n-am mai fost aici!... Îți mai amintești când era să te îneci?...

Ioșca:

Îî!... Cu ce era să se înece?... Ce a mâncat?...

Sică:

Cu ce era să se înece!... Cu apă,... nu știi când ne-am răsturnat cu barca, în lac!...

Ioșca:

Aa!... Da, da!...

Mitică:

Atunci s-a născut echipa noastră!... Doamne,... cât a trecut de atunci!... Uite, că nouă ne-a prins bine,... noi am rămas,... ceilalți ai noștri au dispărut!...

Ei!... Nu am rămas tocmai singuri!...

Ioșca:

Uite, eu îl am pe Attila!... Este un pisoî nemaipomenit!... Știe când trebuie să-mi iau pastilele și trage de mine!...

Sică:

Dar de ce i-ai pus numele Attila?... Attila a fost un om rău, a omorât pe mulți, nu seamănă cu frumusețea asta mică!...

Ioșca:

La unguri, primul băiat se botează Attila, este cu prima literă din alfabet!... El este primul meu pisoi!... Nu este ca la români, unde pe primul băiat îl botează Ion, care este primul sfânt din an.

Mitică:

Ei,... uite că eu mi-am botezat pe primul cățel, Dracula!... Când se enervează rânjește așa urât dinții la mine, că parcă ar fi Dracula!... Voi nu știți cum face când se supără!...

Sică:

Săracu cățel, ce nume urât i-ai dat!...

Mitică, către Sică:

Dar tu de ce nu-ți iei un animal, să îi pui ce nume vrei?...

Sică:

Păi,... am unul! O broască țestoasă. Nici nu știu ce este,... băiat sau fată? Dar i-am pus numele Rashela, după răposata nevastă-mea, pentru că dispărea, cum dispărea și ea, nu știi când, nu știi unde, și apare după câteva săptămâni!... Uite acum a dispărut după canapele, după dulap,... nu știu unde!...

Mitică:

Dar eu nu la asta mă refeream, când am spus că nu e adevărat că am rămas doar noi!... Mai este cineva,... Samantha!...

Sică:

Hî!... Ea nu este cu noi, ea este doar cu tine!...

Mitică:

Ei,... asta a fost până acum,... de acum încolo va fi cu noi!... Va veni aici!... Am convins-o, și am aranjat eu cu un șofer să o aducă!...

Ioșca și Sică:

Hai măi,... ce dracu',... de ce nu ne-ai spus dinainte?... Ne bărbieream și noi,... ne aranjam un pic!...

Mitică:

Hai,... lăsați că vă cunoașteți de o viață!...

Ioșca:

Ne cunoaștem de o viață,... dar nu ne-am mai văzut de o viață!... Sunt foarte emoționat!... Cum mai arată?...

Mitică:

A rămas la fel de frumoasă!... Este la fel de majestuoasă,... ca o prințesă,... mă rog,... o prințesă puțin mai în vârstă!... Auziți că vine!...

Samantha:

Bună moșnegilor!... Ce sunteți așa perplecși?...

Sică:

Păi,... neisprăvitul ăsta de Mitică ne-a spus, de cea mai mare surpriză a vieții noastre, doar acum câteva minute!...

Samantha:

Păi,... mie îmi spuneți voi de cidățeniile lui Mitică, mă rog, eu nu îi spun Mitică!...

Ioșca:

Dar cum îi spui tu, dacă nu sunt indiscret?...

Samantha:

Aa,... nu este niciun secret, credeam că știți de mult!... El nu a știut niciodată să țină un secret!... Angel i-am zis eu mereu.

Sică:

Înger ăsta!... Mai repede drac, sau Dracula, cum l-a botezat el pe bietul cățel!...

Ioșca:

Bine, bine,... hai să trecem peste introduceri!... De ce ai decis să vii, în sfârșit, cu noi?...

Samantha:

De fapt, nu știu dacă Angel v-a spus, dar de mult am început să țin la voi toți, să mă consider ca un membru al echipei voastre. Toată viața am apreciat prietenia voastră și v-am iubit pe toți!

Ioșca:

Îți dai seama ce bucurie ar fi fost pe mine să-mi spui asta acum...zeci de ani?...

Mitică, către Samantha:

Ca să depășim momentul de adaptare,... hai să facem o mică plimbare prin împrejurimi!...

Samantha:

Bucuroasă!...

Mitică:

Off,... Doamne!... De aici a început totul!...

Samantha:

Auzi,... dragul meu!... Nu pot să zic,... îmi vine să plâng!...

Mitică:

Ce este,... draga mea!... Ce nu poți să spui?...

Samantha:

Îmi este foarte, foarte greu!... Toată viața mea a stat în dificultatea trecerii acestui moment!...

Mitică:

Hai,... calmează-te,... și spune!...

Samantha:

Tu,... tu... ai ținut vreodată la mine,... așa ca un bărbat la o femeie?... M-ai iubit vreodată?...

Mitică:

Din primul moment, atunci când ai urcat în tren, gândul meu a fost numai la tine!... Te-am iubit dintodeauna, poate,... nu știu dacă este posibil,... chiar dinainte de ate cunoaște!...

Samantha, plângând:

Și de ce nu mi-ai spus până acum, nenorocitul!...

Mitică, emoționat:

Pentru că nu m-ai întrebat niciodată!... Mi-a fost mereu teamă că o să mă refuzi, și am preferat să rămânem prieteni.

Samantha:

Bine, bine,... mai bine mai târziu decât niciodată!...

Mitică:

Te-am auzit de mai multe ori zicând că femeile preferă preludiile lungi!...

Samantha:

Da!... O viață poate fi preludiul pentru o altă viață!... Cum vrea Dumnezeu!... Mai dă-ne Doamne încă o viață!... Hai înapoi la ceilalți!...

Mitică:

Liniște și pace!... Ioșca și Sică s-au retras la culcare, Rashela este dispărută, Dracula stă tolănit, cu burta-n sus, iar, peste el, Attila doarme dus!... Vino draga mea, vrăjitoarea mea!...

Sică, ieșind din cameră și strigând:

Ioșca,... Mitică,... Îm... Rolanda!... Am reușit să fac scamatoria aia cu balonul!... Ura!...

CONTROVERSIADA

*Bine că există anestezia totală,
altfel, românul l-ar contrazice
pe chirurg pe masa de operație.
(Banc românesc)*

Actul 1, Scena 1

(Într-un apartament din România. Un bărbat, Nelu, pregătindu-și lehamite o cafea)

Nelu:

Fir-ai al dracu' Ceaușescule că n-ai mai trăit, să-mi mănânc și eu în liniște pensia! În loc să-mi văd calm de bătrânețile mele, că doar nu-mi lipsește nimic, umblu brambura să rezolv problemele cu pământurile nevesti-mi și încurcăturile copiilor, ei fiind, ca boierii, în străinătate.

Nici n-apucă să ia o gură de cafea și sună telefonul fix:

Maricica (soția) supărată foc:

Ce dracu' răspunzi așa de greu!... Dormi pe tine la ora asta!... Vezi că am aflat că la retrocedarea terenurilor din luncă ne-au păcălit, ne-a dat mai puțin, ca să le rămână pentru prietenii lor!... Am vorbit cu mai mulți și facem plângere. Nu se poate!...

Nelu (împăciuitor):

Măi femeie, mai lasă-l dracu' de pământ, nu vezi că nu putem să ne ocupăm nici de ăsta care-l avem. Ți-am spus să-l vindem lui Becali, dar n-ai vrut!... Mă chinui eu singur p'aici.

Maricica:

Ce te chinui?... Ai dat de greu! Ai fi vrut să stai degeaba, la palavre, cu toți gură cască ai tăi, în loc să faci și tu ceva util pentru familie. Uite la socru lu soru-ta, a fost ditamai directoru', iar acum se ocupă de agricultură, la vârsta lui.

Nelu:

Da măi, dar el a fost ditamai directoru' în agricultură!... Ieri, când am fost la sapă, pe

alea paișpe rânduri lungi de nu le vedeam capătul, din mijlocul câmpului, spre calea ferată, îmi venea să și râd, a pagubă evident, cum ne-am găsit în zonă vreo șapte foști directori dându-ne cu stângu-n dreptu'. Știi că nu se găsesc oameni de muncă! Poți să le dai oricât, preferă să sprijine gardurile prin sat și să se vaite în loc să pună mâna pe treabă.

Maricica:

Măi Neluțule, dragă, hai, lasă-mă cu astea! Nu devia discuția! Crezi că eu nu am și eu problemele mele p'aici și nu mă plâng la tine.

Nelu:

Ah..., daca mă iei cu Neluțule, e gravă! Zi ce-ai de zis!...

Maricica:

Vezi la comisia aia de retrocedare, să ne dea și restu' de pământ, că-i ia mama dracului. Să nu se pună cu mine!... Și mai vezi o treabă! Soru-mea aia de la București, care se dă ea mai șmecheră, și te știe pe tine

mai fraier, să nu te păcălească, că la tribunal ajung cu ea. Diferența asta ne-o dă la comun și noi trebuie s-o împărțim între noi.

Nelu:

Bine, bine! Hai că sună mobilul! Alo, alo!... Stai să-l trec pe difuzor că n-aud. Bogdan, tu ești, tată? Nu te auzeam, bătrânețea!...

Bogdan (fiul):

Nu este nicio bătrânețe, ci îndărătnicie. Ți-am spus de atâtea ori să arunci jaful ăla de telefon. Ți-am adus eu unul nou, modern, de ce nu-l folosești?... A..., faci ori pe șmecherul, ori pe săracul, și nu ești nici una, nici alta.

Nelu:

Nu fac nici pe șmecheru' nici pe săracu, telefonul ăla e cam complicat și nu prea știu să-l folosesc. Lasă-mă că nu vreau sa intru în controverse cu tine!

Măi băiete, între nou și vechi au fost divergențe de când lumea!... Am mai discutat noi despre asta. Poate, nu ar trebui

să facem caz, în mod suplimentar, pe această temă. Și totuși, înclin să cred că prezentul actual reprezintă o situație deosebită față de altele și sunt și eu îngrijorat, ca părinte, de ceea ce faceți voi pe acolo pe unde sunteți.

Bogdan:

Văd că iar ești pornit pe filozofie, care, de obicei, are un final de doi bani. Vrei să ne convingi pe noi să ne întoarcem în țara aia de căcat, pe care tu te încăpățânezi să n-o părăsești. Ce mare brânză te face să crezi că ar fi acum o excepție în istorie?...

Nelu:

Se suprapun prea multe feluri de nou și tot atâtea de vechi, ceea ce creează un stres suplimentar, atât pentru cei în vârstă, dar și pentru cei tineri.

Bogdan:

Cred că asta spunea și bunicul acum treizeci de ani!...

Nelu:

Hai..., fii rezonabil!... Nu sunt un om exagerat!...

Bogdan:

Voi, cei de vârsta ta, ne criticați pe noi, tinerii de azi, că nu suntem buni de nimic!... Dar ce fel de țară ne-ați lăsat?... O economie inefficientă, cu tehnologii învechite!...

Nelu:

Așa o fi, dar asta poate fi o provocare pentru voi. Faceți-o voi mai performantă, nu dați bir cu fugiții!...

Bogdan:

Cu cine s-o facem mai performantă?... Oamenii sunt educați în spiritul vechi și foarte sindicalizați!... Vechile relații ale partidului unic s-au transferat în sindicate. În plus, vechii politrucii utilizează canalele fostei Securități pentru a-și păstra privilegiile.

Nelu:

Nimic nu se obține ușor!... Luați-vă soarta-n mâini,... schimbați ce nu vă convine!...

Bogdan:

Cum?.. Prin politicienii voștri, care sunt majoritari, ați făcut ca vârsta de pensie să tot crească, prelugindu-vă hegemonia la cârma societății. Astfel, pe noi ne-ați forțat să plecăm din țară.

Nelu:

Hai, că asta-i bună!... D-asta ați plecat voi din țară!... Ați plecat că v-a plăcut mai mult acolo decât acasă!... Asta cam sună a ipocrizie!...

Bogdan:

Tot ipocrizie este și când vă plângeți, ca părinți, că vă pleacă copiii?... Sau, ca cetățeni, că nu va mai avea cine să muncească, să vă plătescă pensiile! Care dintre cele două aspecte este mai puternic?...

Nelu:

Sunteți nedrepti!... Noi nu ne-am născut în poziții de conducere! Pentru a ajunge acolo, am luat-o de jos, am muncit zeci de ani, treaptă cu treaptă, pentru a ajunge, pe meritele noastre, în aceste poziții.

Bogdan:

Și,... noi ce vină avem?...

Nelu:

Voi nu doriți să faceți nici un fel de efort pentru a schimba situația. Școala nu vă place, slujbele disponibile în țară nu vă convin, schimbați tot timpul locul de muncă, fără a vă dedica, fără a pune pasiune în nimic!...

Bogdan:

Și,... ce,... vreți să acceptăm orice,... cum ați făcut-o voi în trecut? Cred că mai vă și bucurați că nu aveți alternative!... Noi măcar atâta să avem,... dreptul de a alege!...

Nelu:

Noi, în trecut, formam o echipă mare, fiecare își știa bine locul, muncea pentru a avansa și de cele mai multe ori promovarea, bazată pe merite, se și întâmpla!

Bogdan:

Și noi cum suntem,... hai să văd cum ne vezi tu pe noi?...

Nelu:

Voi ați vrea să vă pună cineva direct șefi, cu salariul mare, fără a avea niciun fel de contribuție la creșterea instituției respective și niciun fel de respect față de cei mai în vârstă, pe care i-ați găsit acolo!

Bogdan:

Hai,... mai spune,... te simt că nu ai spus totul!...

Nelu:

Voi nu mai știți să faceți echipă, nici la locul de muncă, nici în societate, nici în sport, nici

măcar în familie! Nu vă mai căsătoriți, trăiți așa de pe o zi pe alta! Nici să vă distrați nu știți!... Stați toată ziua cu nasu-n calculator!...

Bogdan:

Aproape că ai dreptate în toate cele spuse, dar bazat pe o logică care a fost valabilă pentru voi, dar pentru noi nu mai este. De ce nu înțelegeți că s-au schimbat multe, care erau valabile pe vremea voastră?...

Nelu:

Ce s-a schimbat atâta?...

Bogdan:

S-a schimbat logica lucrurilor! Logica bivalentă a lui Aristotel, aia cu doar două variante, a ținut peste 2000 de ani, iar în ultimii 50 de ani s-a schimbat de nenumărate ori, de la cea trivalentă, polivalentă, la logica fuzzy, în care suntem nevoiți să trăim noi acum.

Nelu:

Asta ultima, ce dracu' mai este?...

Bogdan:

Este o logică cu o infinitate de răspunsuri. Nu este deosebit de ușor, și nici plăcut, să trăiești în astfel de condiții, când la orice problemă există o grămadă de căi de urmat și numai Dumnezeu știe pe care s-o alegi!...

Nelu:

Și ce legătură are teoria asta cu noi,... cu familia,... cu societatea noastră?...

Bogdan:

Păi,... are!... De ce făceați voi o mare echipă și multe altele mai mici? Pentru că trăiați toți ca într-un acvariu, unde miza nu era prea mare, având totul porționat, nu puteați să vă întindeți mai mult, indiferent cât de merituoși ați fi fost. În aceste condiții nu aveați altceva mai bun de făcut decât să colaborați!

Nelu:

Ei!... Nu era chiar așa,... exista o concurență între oameni și atunci!...

Bogdan:

Ce concurență?... Nu era rechinismul de azi!...Nu erau pești mari care să-i înghită pe cei mici! Atunci lupta era pentru obraz,... azi este pentru viață!...

Tatăl:

Da,... din acest punct de vedere, atunci te simțeai mai protejat.

Bogdan:

Evident,... dar sistemul era inefficient, de aceea a și dat faliment. Nu poate exista eficiență fără proprietate, concurență sau motivație, ori sistemul în care ați trăit voi nu avea nimic din toate acestea!

Nelu:

Bine, bine..., și cum vezi tu viitorul generației voastre?...

Bogdan:

Noi trăim vremea în care acvariul s-a răsturnat în ocean, pentru toți din lume, din

motivul globalizării! Pentru noi, românii, și foștii noștri colegi de socialism, în plus, pe lângă globalizare, a mai intervenit și schimbarea radicală a sistemului politic.

Nelu:

Și?...

Bogdan:

În ocean suntem suficient de mici încât să ne poată înghiți oricine, și niciodată suficient de mari, pentru a fi la adăpost. Globalizarea, libertatea de acțiune deplină, înseamnă rechinism! Nu facem echipă, pentru că nu știm cu cine, nu ne căsătorim pentru a nu ne limita libertatea de acțiune, nu ne distrăm, așa cum vă distrați voi odată, în acvariu, dar ne distrăm în felul nostru, pe care voi nu-l înțelegeți!

Nelu:

De acord cu comparația acvariu-ocean. Chiar este interesantă!... Dar poate există o metodă de autofrânare a unor porniri spre concurența asta perpetuă! Trebuie să

existe!... Aceasta conduce spre o formă de anxietate prematură.

Bogdan:

Și care ar fi această soluție miraculoasă?...

Nelu:

Nu știu acum, dar promit că o să mă gândesc. Chiar mă preocupă această problemă.

Bogdan:

Bine, să-ți mai dau ceva care să te preocupe! De fapt, d'asta te-am sunat. Vezi, vorbește tu cu decanu, că știu că te tragi de șireturi cu el. Am auzit că s-a schimbat ceva prin lege și să nu mă trezesc exmatriculat. N-am mai trecut pe la facultate de multă vreme, dar nici nu vreau s-o abandonez.

Nelu:

Bine, bine, o să am grijă! Hai că sună măta pe celălalt telefon.

Maricica:

Cu cine dracu' ai vorbit atâta, de nu puteam intra pe mobil?...

Nelu:

Cu fi-tu! E pornit pe filozofii. Tot, tot m-o convinge că el nu pierde vremea pe acolo, ci îndeplinește nu știu ce schimbări de logică socială. Copilării!...

Maricica:

Uite, c-am uitat să-ți spun, să desființezi urgent telefonul fix. Am aflat eu p'aici, de la niște foști pușcăriași, că ei acolo aveau cărțile vechi de telefoane unde erau trecute și adresele oamenilor. Sună de mai multe ori la același telefon și unde nu răspunde nimeni, este un semn că nu mai stă nimeni acolo și fac spargerii. Nenorociții, ce le-a mai trecut prin cap!

Nelu:

Bine, bine! O să mă ocup. S-a răcit cafeaua mea. Ia s-o mai încălzesc eu puțin, că doar nu-i nicio grabă.

Actul 1, Scena 2

(Nelu, în bucătărie, cu o oală mare pe foc și o lingură de lemn în mână)

Nelu:

Na, că placa asta mare de marmură, pe care am pus-o să-mi uniformizeze temperatura pe fundul oalei, îmi acoperă și celelalte ochiuri și nu mai am loc să fac cafeaua. O s-o descentrez un pic să fac loc și la ibric, că doar, acum la început, nu este atât de fierbinte încât să se ardă magiunul. „Rețeta” asta o știu de la biata mama, Dumnezeu s-o odihnească, care făcea anual cantități mari din această binecuvântată mâncare, pentru șapte persoane, doar din prune fierte, la foc mic, toată ziua, fără niciun pic de zahăr. Nu din ifose de carbohidrați, glucide etc., ci pentru că n-avea. Avea de păzit tuciul ăla mare de dimineată până seara, fără să mai facă altceva care i-ar fi putut sustrage atenția de la mestecat și, astfel, compromiterea lucrării, prin ardere.

Telefonul rămânea, totuși, deschis.
Deodată, sună:

Gina (fiica sa):

Ai început „proiectul”, bănuiesc, că altfel nu ai mai avea suficient timp să-l termini astăzi. Știu de când ți-l pregătești în minte!...

Nelu:

Da, dar să nu mă ții mult de vorbă, să mi se ardă magiunul, că apoi te pun pe tine să mi-l faci din nou! Nu glumesc!...

Gina:

Ba, eu cred că glumești. Știi că n-am făcut niciodată așa ceva, și nici nu voi face vreodată o astfel de rețetă barbară. Cum adică să nu pui în el niciun ingredient?... E împotriva regulilor de bun simț gastronomic.

Nelu:

Hai, mai lasă-mă cu principiile tale gastronomice, eu știu una și bună, magiunul de prune se face doar din prune. Orice-i pui în plus îi strică gustul, și gata!...

Gina:

Chiar mă superi!... Dacă ar fi după tine, meseria mea n-ar exista. Doar eu asta fac, scriu, public la reviste de gastronomie, am făcut o facultate de gastronomie în Italia, că la noi nu există, și vii tu și ștergi cu buretele totul, că așa ai văzut tu la bunica.

Nelu:

Dar tu n-ai auzit de tradiții?...

Gina:

Pentru Dumnezeu, biata de ea, nu punea nimic că nu avea, nu că n-ar fi trebuit!... De ce nu umbli și acum desculț, că așa îmi spuneai că umblai când erai mic? Mai mestecă-n chestia aia, să nu mă acuzi apoi pe mine că s-a ars!...

Nelu:

Și mai ai lasă-mă cu facultatea ta!... Ai făcut vreo trei, fără să văd vreo mare pasiune, și acum mă iei pe mine cu îndrăgosteala de gastronomia superelevată!... De celelalte două de ce nu te ai îndrăgostit atâta?

Gina:

Mai greșește omul!... Cel mai rău îmi pare de prima, în care am pus tot sufletul, dar am fost înșelată în așteptări. Chiar așa, m-am simțit ca și cum aș fi fost trădată în dragoste. La comunicare m-am înscris că își făceau reclamă că la ei predă marele profesor, și nici nu l-am văzut pe acolo. Trimitea fel de fel de înlocuitori de mâna a șaptea. Mi-a părut foarte rău.

Nelu:

Hai să trecem la altceva! Îmi pare rău că ți-am stârnit amintiri neplăcute!...

Gina:

Ca să mă răzbun, istoria artelor plastice, unde s-ar fi putut să-l întâlnesc, am făcut-o în străinătate, dar s-a văzut că am făcut-o din ambiție și nu din plăcere. Asta e!... Mai mestecă acolo!...

Nelu:

Nu este bine să faci nimic din ambiție. Ambiția nemăsurată nu duce la nimic bun. În

privința facultății, eu ți-am spus de atunci să alegi o facultate serioasă! Ingineria, medicina, mai nou, informatica sunt și vor fi valabile în orice situație. Înainte era o meserie bună și profesoria, mai ales pentru fete, dar, acum, la bieteale profesoare le este frică să mai intre în clasă. Doamne, Doamne, unde s-a ajuns!...

Gina:

Lasă, că nici cu medicina nu este mai bine!... Am văzut eu o serie de reportaje pe la televiziuni cu doctori bătuți de pacienți. Lucrurile s-au agravat mult în perioada pandemiei, când abundența de cazuri a făcut imposibilă tratarea cu celeritate a tuturor.

Nelu:

Așa e!... Vă deplâng pe voi din generația tânără. Parcă la noi lucrurile erau mai așezate. Fiecare își vedea lungul nasului și stătea în banca lui, își vedea de treaba lui. Acum, vorba lui Umberto Eco, *„de când cu internetul, prostul satului a devenit înțeleptul satului”*, elevii se dau mai deștepți ca

profesorii, pacienții se cred mai informați decât medicii etc. Totuși, trebuie să dăm importanța cuvenită profesionalismului!...

Gina:

Dacă mi te adresezi mie, să știi că n-ai nimerit-o! Nu uita că, deși n-am practicat, am absolvit o facultate de comunicare, unde am învățat câte ceva, iar lucrurile nu stau chiar așa cum zici tu.

Nelu:

Ia zi-mi tu cum stau, fetița tatii!... Chiar, am uitat să adaug, și copiii au devenit mai deștepți decât părinții.

Gina:

Nu o lua în bășcălie, că treaba-i serioasă! O să-ți răspund la toate, inclusiv la cea cu părinții. Si, mai mestecă-n oala aia!...

Înainte, pentru copii, părinții și profesorii erau ca niște Dumnezei, pentru pacienți, doctorii aveau conotații divine, chiar dacă unii bolnavi mureau cu zile prin spitale, din cauza greșelilor medicale. Acum, exceptând

cazurile de lipsă crasă de educație, încă prezentă la categorii largi de populație, nu numai la cei de etnie romă cum s-ar putea crede, oamenii sunt mult mai informați, grație acestui controversat internet. Copiii nu mai înghit toate balivernele părinților, elevii și studenții nu mai iau de bun orice vine de la catedră, bolnavii nu mai acceptă tratamente pe care le bănuie pasibile de malpractice, după ce le mai cere și bani. Ce e rău în asta?...

Nelu:

Nu e nimic rău, dar părinții își fac mereu griji pentru copii, indiferent de vârsta lor. În asta este ceva rău?...

Să știi că mie, care am stat mult prin spitale înainte de revoluție, nu mi-a cerut niciun doctor ciubuc. Mai îi aducea bietu tata câte o damigeană de țuică doctorului, care nici nu bea că era turc. Cred că o primea din politețe!... Dar, acum câțiva ani, în epoca libertăților totale, un bun prieten al meu, doctor, mi-a cerut bani pentru că a operat-o pe nevastă-mea, la un spital de stat. S-a

justificat că trebuia să plăteasca echipa și nu ar fi fost pentru el.

Gina:

Referitor la copii, nu este ceva rău ca părinții să-și facă griji, dar ar trebui să se obișnuiască cu ideea că există o evoluție la scară internațională menită să slăbească influența părinților asupra copiilor. De exemplu, în țările nordice, copiii nu mai sunt considerați ai părinților, ci ai statului.

Nelu:

Of, Doamne, îmbătrânesc și-mi pare bine! Sper să nu apuc acele vremuri și pe la noi!...

Gina:

Bine, bine, faci tu pe moralistul, cu mine!... Atât cât am putut eu să înțeleg, când eram mică și tu erai pe funcții mari, ai fot o persoana foarte ambițioasă. Ambițiile tale ne-a făcut pe noi copiii să nu ne prea bucurăm de prezența ta.

Nelu:

Așa este, și-mi pare rău, dar tocmai asta mă îndreptățește să-i sfătuiesc pe alții să nu îmi urmeze exemplul.

Gina:

Apropo de sfaturi, mi-a zis Bogdan că i-ai promis că te gândești la o soluție de a mai slăbi efectele societății concurențiale asupra psihicului nostru, pe termen lung. Amândoi am fost de acord că așa este, nu putem trăi într-o competiție continuă. Mai avem și noi nevoie și de relaxare. Ne bazăm pe sfaturile tale.

Nelu:

M-am gândit, dar aceasta a rezultat în contextul unei discuții lungi cu el și corect ar fi ca să-i spun întâi lui la ce concluzie am ajuns. O să afli și tu. Dacă ar exista o soluție să vă spun la amândoi odată, ar fi cel mai bine.

Gina:

Of..., măi tată, ce anacronic ai ajuns!... Cu telefonul ăla primitiv al tău mi-ar fi și rușine

să merg cu tine pe stradă. Dar dacă ai un calculator acasă, te învăț eu cum să facem să discutăm în trei.

Nelu:

Dar nu ar fi bine s-o înveți și pe maică-ta cum să facă, să discutăm în patru?

Gina:

Cred că ea știe cum se face, dar nu cred că are nici timp, nici chef. Hai s-o facem în trei și vom mai vedea.

Nelu:

Bine, bine, o să văd ce calculator mai funcționează pe aici, că sunt mai multe, și apoi vorbim. Acum, s-a cam îngroșat magiunul și trebuie să mestec în el mai des.

Actul 1, Scena 3

(Nelu în contact online cu Gina și Bogdan)

Nelu:

Iată că putem fi toți trei împreună, chiar și numai așa prin imagini. Mare minune și cu tehnica asta!...

Bogdan:

Toți patru, că i-am trimis și mamei link-ul, dacă vrea și are timp, să se alăture discuției. Nu d'alta, dar uneori are câte-o idee care ne scoate din impas, mai cu binele, mai cu răul.

Nelu:

Apropo, de ce credeți voi că tehnologia evoluează mult mai repede ca societatea? Dar, chiar așa, cu tehnologia asta avansată, lumea bate pasul pe loc, mă refer la relațiile sociale. Dacă te uiți în piesele lui Caragiale, parcă acțiunea din ele s-ar întâmpla azi!...

Gina:

Pentru că mașinăriile astea toate care ne-nconjoară, bazate pe calculatoare, respectă logica, că doar așa au fost construite, ori omul nu respectă nimic. Vorbeam mai înainte că ingineria și informatica sunt mai stabile, mai sigure, decât medicina și învățământul, ca ocupații, pentru că ele nu lucrează cu oameni, ci cu mașini. Serviciile toate, incluzând educația și sănătatea, vor fi preluate de calculatoare. Prin gări, prin

bănci, prin supermarketuri etc., îți faci singur toate treburile, iar salariații de acolo doar supervizează de la distanță derularea activităților. Tot ce este predictibil și repetabil va fi preluat de tehnica de calcul și robotică. Mașinile nu se ceartă!... Cel mult se opresc!...

Bogdan:

De când bănăni eu prin străinătate, prin țările dezvoltate, evident, am văzut că e cum spui. Tocmai d'asta nu sunt foarte convins că voi rămâne definitiv p' aici. Dar nici n-aș vrea ca să vină acum tata și să spună: Gata cu zăpăceala, apropo de o discuție anterioară, înapoi în acvariu!... Nu cred că se mai poate.

Nelu:

Exagerezi!.... Nu, nici gând de așa ceva!... Nici mie nu mi-a plăcut să stau în acvariu mai bine de jumătate din viață, dar acum România nu mai este un acvariu. Este, în schimb, un adăpost, cu doza lui de naturalețe, un pic rustică. Apropo, dacă ați fi aici, v-aș invita să gustați din magiunul meu rustic. Ia să gust eu singur!...

Bogdan:

Aici ai dreptate.

Nelu:

Bogdan, spuneai cândva că în globalizare există rechinism, dar știți bine că nu sunt rechini în toate mările. De ce credeți voi că vine prințul Charles așa des în România?... Credeți că-i lipsește ceva, legat de confortul fizic, în Anglia? Nu, are tot ce și-ar putea imagina cineva vreodată, dar n-are satisfăcut ceva legat de confortul său mental, psihic și găsește așa ceva aici. Sunt tare curios dacă va mai veni prin România când va fi rege. Mai sunt o serie de alți străini care vin din aceleași motive. De ce n-ar face și românii din străinătate același lucru?

Bogdan:

Hai să zicem că noi, din fericire, să-i mulțumim lui Dumnezeu, nu suntem dintre cei care avem grija materială a zilei de mâine, dar cu ce ai putea să-ți umpli timpul, dacă te-ai întoarce definitiv? Prințul Charles

vine și el de câteva ori pe an, dar în rest umblă prin alte părți.

Nelu:

Și pe voi, cine v-ar împiedica să umblați prin alte părți. Repet, am depășit ideea acvariului!... Dar nu asta este problema principală, ci aceea de găsirea unei preocupări de lungă durată. Că tot spuneți că activitățile predictibile și repetabile le vor prelua roboții, ei bine pe cele creative nu le va lua nimeni, rămân la oameni. Deci, *cultura este soluția!*... Oameni de cultură celebri, precum și alții mai puțin celebri, au trecut de stres prin activitate culturală. Cultura te învață că există în viață și altceva decât competiția economică, că economia de piață nu este totul pe lume!

Bogdan:

Și care este garanția succesului?...

Nelu:

Exemplul țărilor dezvoltate!... Efectele globalizării au apărut mai întâi acolo, fără a

periclita prea mult cultura și viața socială. Ce este la noi acum nu am putea spune că este o economie de piață normală, ci este o economie sălbatică de piață, care nu ține cont de nimic!

Bogdan:

Da, cultura este un refugiu, dar câte exemple pozitive avem de când am ieșit din acvariu? Și în cultură se aplică modelul acvariu-ocean! Oamenii de cultură de altădată obțineau rezultate vizibile la nivel național, dar se simțeau bine, erau permanent pe un podium.

Nelu:

Doar nu vrei să zici că economia de piață funcționează și în cultură?...

Bogdan:

Ho, ho, ho!... Și încă ce mai funcționează!... Astăzi valurile oceanului le-au luat podiumul de sub picioare, motiv pentru care aproape toți au trecut în tabăra nostalgiilor fostului regim.

Nelu:

Hai să nu exagerăm!... Marii artiști o duceau bine înainte, o duc bine și acum.

Bogdan:

Nu este chiar așa!... Realitățile acestor vremuri sunt contradictorii. Sunt mari actori de odinioară care astăzi fac mai mult reclame decât filme, nu mai apar prin producțiile cinematografice serioase!...

Nelu:

Hai,... să nu ne luăm după câteva exemple!... Fiecare generație are idolii și nostalgiile ei!... Voi n-o să ajungeți la fel?...

Bogdan:

Auzi,... să ne fie clar! Noi, reprezentanții noii generații, putem fi acuzați de multe, dar nu că am fi niște nostalgici! Nu avem după ce să fim nostalgici! Oricum ar fi acum, dar nu vrem să fie cum a fost pe vremea voastră! Am încercat să găsim repere în oamenii de

cultură dinainte de socialism, și ce-am găsit?
Nu ceva demn de urmat!...

Nelu:

Aoleu!... Nici ăia n-au fost buni?...

Bogdan:

Generația voastră a avut un mare handicap, nu a avut acces la informațiile corecte. V-ați făcut raționamentele doar pe firimiturile oferite de manipulatorii comuniști. Noi, astăzi, avem un avantaj, ne informăm din surse reale.

Nelu:

De exemplu!...

Bogdan:

Păi,... tentativa asta de „a intra în Europa” nu este prima. La prima încercare, cea de pe vremea Regelui Carol I, care avea toate premisele pozitive, entropia era de partea noastră, cum am zice azi, reușita a fost frânată de naționalism. Reprezentantul de frunte al acestuia, în forma sa cea mai

acută, a fost marele și inegalabilului poet Mihai Eminescu!... Ca politician, era naționalist, și încă unul foarte activ și consecvent. Naționalismul ar însemna reîntoarcerea la acvariu, asta ne dorim? Și asta a fost într-o perioadă de mari realizări economice!...

Nelu:

Ei!... Acceptă că Eminescu a fost unic, nu numai ca poet!... Ideea unificării Transilvaniei cu România de la el vine.

Bogdan:

Da, a fost unic, dar mai trebuie să ții cont și de ceilalți. După el a apărut altul la fel de unic!...

Nelu:

Nu poate fi altul la fel!...

Bogdan:

Nu a fost la fel, a fost în alt fel, un continuator!... A doua tentativă, a fost cea dintre cele două războaie mondiale. Atunci,

cel mai mare logician al țării, profesorul Nae Ionescu, creatorul școlii de logică filozofică, care i-a dat pe Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu etc., chiar și pe Grigore Moisil, în logica matematică, a fost preluat greșit de o mișcare politică ultranaționalistă, adepta utilizării crimei politice pentru atingerea scopurilor, și încercarea noastră de ieșire la ocean a eșuat iar!...

Nelu:

Da,... dar această ieșire a noastră la ocean, care chiar tu spuneai că este grea și frustrantă, nu ar putea duce la dezmembrarea unei nații, prin scăderea în consistență a ceea ce ar mai rămâne în interior?

Bogdan:

Este o mare greșeală care se face frecvent, intenționat sau neintenționat! Nu trebuie să considerăm că toți care pleacă din țară sunt valoroși, iar cei care rămân sunt

lipsiți de valoare! Plecarea din țară ține de alte resorturi, nicidecum de cel al valorii.

Nelu:

Nu prea știu astfel de axemple!...

Bogdan:

Păi,... în domeniul literaturii, mecanismul a funcționat invers, și anume, scriitorii români din exteriorul țării nu sunt bine apreciați în interior! Această ieșire în ocean are efecte pozitive dacă există o justă apreciere a valorii și pentru cei care pleacă și pentru cei care rămân. Țări precum Grecia, Irlanda, Polonia, Israel, Armenia etc., ar fi de neconceput fără a lua în considerație diaspora, pe de altă parte cei din exterior au ca prioritate contribuția lor la creșterea țării mamă. Lobby-ul celor din exterior are un rol benefic la întărirea nației.

Nelu:

Și care ar fi eficiența acestei teorii, dacă din 1990 și până acum imaginea românilor în străinătate a tot scăzut? Străinii ne văd doar

ca romi sau hoți!... Este imposibil să mai faci o excursie sau un concediu în străinătate fără să te indispună diferitele manifestări negative la simplul auz al limbii române!

Bogdan:

Este vina autorităților române și ale presei autohtone! Autoritățile se spală pe mâni când o serie de infractori pleacă din țară, considerând că au scăpat de ei, că aceștia intră în jurisdicția țării gazdă.

Nelu:

Și nu este așa?...

Bogdan:

Nimic mai fals!... Ei, peste tot unde merg, sunt tot cetățeni români, iar România are obligații atât față de ei cât și față de țara gazdă! Presa română, care se deprofesionalizează pe zi ce trece, caută doar subiectele de scandal, care, preluate de străini, le permit acestora să-i incrimineze pe toți românii, de cele mai multe ori, și când nu este cazul!

Gina:

Măi, măi..., voi ați luat-o pe altă cărare decât mă așteptam!... Eu am făcut două facultăți umaniste și avem de gând să mă realizez într-un domeniu cultural, dar este al dracu' de greu să vrei să trăiești din cultură. Și jurnalismul este tot o formă de cultură, chiar și cel din domeniul gastronomiei, dar nu la asta mă refer. Mă gândeam la creatorii din domeniul artelor. Oameni care vor să trăiască din vânzarea produselor lor artistice.

Nelu:

Stați un pic să sistematizăm un pic lucrurile. Există pe lume mari creatori. Mai mult în istorie decât în prezent, pentru că pe ce-i din prezent nu-i știm, nu i-a validat încă timpul. Aceștia sunt aleși și binecuvântați de Dumnezeu. Ei niciodată n-au trăit bine. Din cele materiale, n-au avut de ajuns, dar nici nu i-au interesat, cele imateriale, divine, i-au interesat, dar niciodată n-au avut de ajuns. Nu cazul lor voiam să-l discutăm, ci pe cel al oamenilor care fac cultură de întreținere. Fie consumă, fie produc cultură. La fel cum

există sport de performanță și sport de întreținere, există și cultură de performanță și cultură de întreținere. Sportul de întreținere păstrează corpul sănătos, cultura de întreținere păstrează mintea sănătoasă.

Gina:

Tată, ce înțelegi tu prin cultură? Asta ca să înțeleg bine afirmațiile anterioare.

Nelu:

Inițial, am simțit cultura ca pe o acumulare de acte de creație, de vise. Acum mi-am perfecționat un pic viziunea, în sensul că nu este suficientă acumulara, ci mai trebuie să urmeze și distilarea lor. Actul real de creație îl simt, mi se ridică părul pe mâini când aud o muzică bună, o poezie bună etc. Dar nu este suficient, trebuie ca aceste trăiri să capete amplitudine de masă.

Gina:

Si cum vezi tu că asta ne va echilibra viața, celor care avem preocupări foarte practice, cu activități și termene clare, care ne conduc inevitabil spre stres?

Nelu:

Păi, celui care i se ridică părul pe mâini dintr-o trăire artistică, uită în acel moment, dar și mult timp după, de toate sarcinile și termenele de serviciu și are o perioadă de relaxare.

Bogdan:

Ah..., iată ca a apărut și mama în discuție!....

Maricica:

Auzi mă, palavragiu bătrân!... Mai lasă copii ăștia în pace cu filozofiile tale de doi bani!... N-o să se mai întoarcă niciodată definitiv în țară. Familia mea este familie oriunde s-ar afla membrii ei, iar patria este pentru fiecare acolo unde se simte bine. Restu' sunt povești.

Nelu:

Știam părerea ta, dar voiam ca ei să știe și viziunea mea despre ceea ce se întâmplă.

Maricica:

Viziunea ta, pe dracu'!... Eu, aici la Bruxelles, organizez întâlniri, conferințe cu marii gânditori ai lumii, dar pe niciunul nu l-am auzit vreodată vorbind de ceea ce propovăduiești tu, filozofia ta.

Nelu:

Foarte bine, foarte bine!... Nici nu mă miră. Știu că la organismeale astea internaționale se practică o incultură cultivată. Cultura, ca și istoria, îi împiedică pe globaliști, le îngreunează deznaționalizarea. Văd că, stând prea mult prin preajma lor, te-ai molipsit și tu. Referitor la mine, sper că va veni o vreme când mă vor cita. Așa este la modă acum, dacă nu ești citat, nu ești. Citarea asta, în știință, în filozofie etc., este ca și pomenirea la popi.

Maricica:

I-ai înnebunit pe toți cu magiunul tău naturist, dar n-ai fost în stare să te ocupi ca lumea de treaba aia cu retrocedarea!...

În actul ăla, i-a greșit numele soru-mi aia de la Târgoviște. Acum trebuie acțiune judecătorească pentru a se corecta. Nu mai am timp de balivernele voastre, așa că mă retrag din discuție.

Actul 2, Scena 1

(După 20 de ani. Acasă, în România, Nelu și Maricica)

Maricica:

Nelu, Nelu, vino repede afară, dar repede!... Tremur toată!... Mai cosește dracu' și tu prin curtea asta, că uite acum am văzut un șarpe care trecea din flori și a luat-o spre vie. Caută-l și omoară-l!...

Nelu, protector:

Calm, calm, liniștește-te, măi femeie!... Asta e de bine, așa se spune în popor. Este șarpele casei și este bine când îl vezi. Nu este bine să-l omori, ar fi ca și cum ți-ai omorî norocul.

Maricica:

Noroc pe dracu'!... Care noroc?... Nu vezi că am rămas singuri cuc în ditamai casa!... Bașca, să mai avem grijă și de ditamai casele copiilor, care umblă brambura cât e lumea de mare, pământul de la țară rămas în paragină. Mi s-a dus și cheful de cafeaua asta. S-a și răcit. Nelule, ia încălzește-mi și mie cafeaua asta!...

Nelu:

Vineee Nelu!... Noroc am avut, cu carul, să facem toate astea. Pentru administrarea lor, nu este nevoie de noroc, ci de pricepere și efort. Apoi, să mă lași în pace că azi am de lucru.

Maricica, cu ceașca de cafea, mergând spre Nelu, care lucra:

Offf..., măi Neluțule, mai spune și tu ceva, lasă-l dracu' de calculator!... Când ești acasă, scrii întruna. Cine crezi că citește balivernele scrise de tine? Când lucrezi, măcar la întoarcerea acasă, îmi povesteai ce-ai mai

făcut pe la universitate, dar acum taci, taci, taci și scrii.

Nelu:

Păi, ți-aș povesti și acum ce fac pe la redacție, pe la teatru, pe la cenaclu, pe la academie, dar nu te interesează. Când deschid vorba de așa ceva parcă ți-aș da cu ceva-n cap.

Maricica:

Cum dracu' poți să scrii așa mereu?... Nu ți se mai termină odată ideile alea?...

Nelu:

Măi, femeia lui Dumnezeu, un adevărat creator se simte cu adevărat bine atunci când creează, nu la sindrofii sau alte evenimente, cum ar crede lumea. Acolo, în general, ei sunt destul de ciudați. Eu când scriu, nici nu știu cum trece timpul și asta mă liniștește.

Maricica:

Te-a binecuvântat Dumnezeu, dar nu vrei să împarți cu mine această grație cerească!...

Cum să nu mă supăr când tot pleci de acasă fără să-mi fie foarte clar pe unde umbli. Crezi că eu nu știu că peste tot te întâlnești cu fel de fel de femei. Ale dracu', roiesc în jurul tău, ba pentru un articol, ba pentru o cronică, ba pentru un rol, ba pentru o lansare de carte, iar ție îți plaaace, că ți-a plăcut toată viața.

Nelu:

Ești groaznică!... Când o să-ți treacă gelozia asta? Suntem, totuși, în vârstă, nu crezi că ar fi cazul s-o cam termini?

Maricica:

În vârstă, ai?... Uiți că boșorogul de tac-tu voia să se însoare la 85 de ani, după ce a murit maică-ta?

Nelu:

Auzi, hai, ușor, ușor, că ajungem la ceartă!... Ai venit la mine să-mi ceri ajutor, sfaturi!... Eu nu pot să te sfătuiesc decât cu ceea ce fac eu și este verificat că funcționează. Eu nu mă plictisesc, îmi place ceea ce fac, dorm noaptea buștean, ceea ce nu se întâmplă

cu tine. Bănuiesc că despre asta voiai să discutăm? Dacă, în schimb, vrei să reluăm, pentru a mia oară, neînțelegerile noastre de o viață întreagă, află că nu mă interesează.

Maricica:

Da, vechea poveste, totdeauna tu trebuie să ai ultimul cuvânt!...

Nelu:

Nu am avut niciodată nici primul cuvânt, adică nu eu am început discuțiile, și nici nu mi-am dorit să am ultimul cuvânt. Dacă așa s-o fi întâmplat, de mai multe ori, este și pentru că, poate, am avut mai multe argumente. Eu am întors adesea situații nefavorabile în unele avantajoase pentru că am știut să privesc adevărul în față.

Maricica:

Adică, ce vrei să zici?...

Nelu:

Sunt mai multe exemple, dar o să-ți spun numai unul care ar avea legătura cu un posibil

sfat. Ții minte când la ieșirea mea din spital mi-s-a prescris un regim alimentar foarte strict, pe lângă o droaie de medicamente?

Maricica:

Da, și ce-i cu asta?...

Nelu:

Ai spus că tu nu te angajezi să gătești două rânduri de mâncare, că ai multe altele pe cap.

Maricica:

Păi, așa și era, aveam pe ai mei bolnavi, trebuia să am și grija lor. Nu mai aveam eu timp să gătesc separat și pentru tine.

Nelu:

Nu despre frustrarea pe care am simțit-o atunci vreau să-ți reamintesc, ci să folosesc momentul respectiv ca pe o exemplificare filozofică a transformării răului în bine.

Maricica:

Daa, daa!...Dacă mă iei cu filozofiile tale, la revedere!...

Nelu:

Ai răbdare, că acum vine sfatul!... Eu am pornit să-mi gătesc de la zero, când nu-mi făcusem în viața mea nici măcar o salată. Am ajuns acum să-mi prepar mâncarea în fiecare zi, evident, respectând prescripția medicală pe care am primit-o la ieșirea din spital, iar momentele prestației mele culinare au devenit cele mai relaxante din întreaga zi. Astfel, îmi umplu și timpul cu ceva plăcut, lucru esențial pentru pensionari. Acesta este sfatul pentru tine. Din moment ce te plângi de plictiseală, acum având timp arhisuficient, de ce îți gătești pentru o săptămână întreagă, când ai putea să faci asta în fiecare zi. Este și mult mai sănătos. Uită-te la mine ce siluetă am făcut de când mă hrănesc inteligent!...

Maricica, furioasă:

Siluetă, pe dracu'!... Crezi că eu nu știu pentru cine faci tu siluetă?... Pentru panaramele alea pe care le întâlnești pe la parangheliile „culturale” ale voastre. Le-aș strânge de gât pe toate!... Și pe tine odată cu ele!...

Sună telefonul Maricicăi:

Gina:

Mamă, vezi că plec într-o excursie de o săptămână în Maldive, să te ocupi tu de florile și pisicile mele. Nu trebuie să treci chiar zilnic că ele știu să se descurce și singure vreo două zile.

Maricica:

Bine măi mamă, dar, când ai de gând să mai pleci, spune-mi și mie mai din timp, că le am și eu pe ale mele.

Gina, închizând telefonul:

Hai, nu te mai plânge, că știu eu că n-ai nimic de făcut și te vaiți mereu de plictiseală!...

Maricica, către Nelu:

Am greșit-o cu copiii ăștia!... Pe lângă faptul că mă supără evoluția lor, ca oameni, au început să fie și cam obraznici.

Nelu:

Ce vrei să spui?...

Maricica:

Păi ce eu am devenit sluga lor?... Și-au făcut ditamai casele și vor să am eu grijă de ele?... Măcar dacă aveau vreun copil, aș fi mers cu plăcere să am grijă de el. Dar ei nici nu au de gând să se căsătorească. Auzi, să merg să am grijă de pisici!... Mie nici nu-mi plac, mie-mi plac câinii.

Nelu:

Și de ce-mi spui mie toate astea?...

Maricica:

Pentru că ești tatăl lor.

Nelu:

Tatăl lor eram și când le spuneam să mai stea pe acasă și să se gândească la o viață normală. Să se căsătorească, să facă la vremea lor copii, așa cum a dat Dumnezeu, iar tu îi îndemnai să cutreiere lumea, să se

umple de diplome, care acum vedem că nu prea le folosesc. Cei din țară, din păcate, nu dau doi bani în plus pe diplomele obținute în afară. Diplomă să fie!...

Maricica:

Păi, da!... Tu cu filozofiile tale. Atunci, când toata lumea pleca, dacă rămâneai în țară, la amărătele voastre de universități, râdea lumea de tine. Treaba cu căsătoria, ce era să le fac eu?... Să mă fac eu pețitoarea lor? Ar trebui să-i aducem odată pe amândoi acasă, să pregătim un eveniment și să-i luăm un pic mai la sentiment, tu pe Bogdan, eu pe Gina, că or fi ei cine or fi, dar în problemele esențiale tot copii rămân.

Nelu:

Și dacă n-or să vină?...

Maricica:

Atunci o să fac ce făcea mama, că doar am învățat și eu ceva de la ea. Dumnezeu s-o odihnească!

Nelu:

Ce făcea mă-ta?... Numai prostii ai învățat de la ea.

Maricica:

Se dădea bolnavă!...

Nelu:

Mi-am imaginat eu. De când am cunoscut-o și până a murit, cale de cam o jumătate de secol, tot mereu se dădea bolnavă. În timpul ăsta era să mor eu de câteva ori! Oricum, mă bucur că ai avut tăria să recunoști, măcar și acum. Cu copiii, fă ce-ți trece prin minte și adu-i odată pe amândoi acasă.

Actul 2, Scena 2

(La o masă, Maricica, Nelu, Gina și Bogdan)

Bogdan:

Ce masă minunată!... Unde ați comandat mâncarea?

Maricica:

Unde am comandat, pe dracu'!... A făcut-o tac-tu!... Este un adevărat bucătar!... La început, de nevoie, acum, de plăcere!... Se descurcă și cu procurarea și cu prepararea. Unele componente le producem chiar noi.

Bogdan:

Carnea de unde o luați?...

Nelu:

De la vecinul din spate. Are niște păsări superbe!... Tot de la el luăm și ouăle.

Bogdan:

Și băutura?...

Nelu:

O facem noi. Vinul, din via de aici din curte, iar țuica, adică tescovina, din boasca ce rămâne după tragerea vinului. Avem chiar mai mult decât ne trebuie. Când trăia ăla bătrânu, nu rămânea nimic, dar acum, ne

rămâne de la un an la altul. Nici nu știu ce să facem!...

Bogdan:

Îți dau eu un sfat. Am văzut pe la francezi. Vinul care rămâne, distilează-l și faci coniac. Cantitatea care se depozitează scade de zece ori. Nu trebuie decât să procuri niște butoaie de stejar, arse pe dinăuntru. Știu ei, cei care fac butoaiele, le zic „butoaie de coniac gata de umplere”.

Nelu:

Și, ce fac cu el?...

Bogdan:

Îl beau ei, mai dau la prieteni. Dacă convingi pe vreunul să-ți vândă din acest „coniac de casă”, apoi să te aștepți la un preț de câteva sute de euro pentru un litru.

Maricica:

Auzi Nelule, apucă-te de treabă!... Și așa nu mai avem loc în beci de bidoanele cu vin din anii trecuți!... Mânca-l-ar mama ce deștept este!...

Bogdan:

Bidoane?... Păi, voi nu țineți vinul în butoaie?...

Nelu:

Așa am făcut, la început, dar am constatat că, după ce umblam la un butoi, aerul rămas deasupra oxida vinul rămas, care se acrea și-și strica brusc calitatea. Știi, noi nu-l tratăm cu nimic, este un vin pur, natural. Așa că, am găsit soluția tragerii vinului direct în damigene, bidoane etc. pline ochi, când umblăm la un vas din acestea, ce rămâne în trecem în alte vase mai mici, pline ochi și așa mai departe, nu-i dăm voie să se oxideze. Am ajuns să avem și sticle de vin de o literă.

Bogdan:

Ce-i aia literă?...

Nelu:

Un sfert de litru. Așa se zicea odată la țară.

Bogdan:

Extraordinar!... D'aia vinul băut la masă avea un gust de strugure!... Parcă era acum tras, deși el are aproape un an de când a fost făcut.

Maricica:

Gina, dragă, hai să bem o cafea pe terasă!... Bărbații ăștia, când sunt femeile pe aproape, vorbesc numai de băutură și fotbal, iar când acestea lipsesc, vorbesc despre ele. Hai să-i lăsăm să vorbească și de femei!...

Gina (Pe terasă, după ce s-au separat de bărbați):

Auzi, mamă, ție nu-ți e nu știu cum, să-l lași pe tata să gătească?...

Maricica:

El vrea!... Este plăcerea lui. După ce a avut acel accident cerebral, i s-a prescris un regim alimentar destul de strict, și eu nu aveam cum să fac trei feluri diferite de mâncare. Îi aveam și pe cei bătrâni la noi,

care aveau și ei regimul lor. Așa că, el a decis că de mâncarea lui se ocupă el.

Gina:

Și, uite așa, ai mai scăpat de o grijă!...

Maricica:

Nu numai!... După moartea celor bătrâni, Dumnezeu să-i odihnească, a mai lăsat-o el cu regimul, am mai acceptat eu mâncarea lui, așa că, acum, gătește el pentru amândoi. De fapt, îi face și bine. El, când n-are ce face, îl apucă damblalele, devine certăreț, cicălitor. Spune că cea mai plăcută parte din zi este aceea când gătește!... D'asta și gătește în fiecare zi. Nu mâncăm mâncare de pe o zi pe alta, ci mereu avem ceva pregătit proaspăt.

Gina:

Mamă, ai ajuns în rai!... Cum de nu găsesc și eu unul ca tata?... Apropo, cum l-ai cunoscut pe tata?

Maricica:

A fost o poveste ca-n filme!... Țăsta a fost o vedetă încă din studenție. Luase nu știu ce

mare premiu și i-am luat un mic interviu acolo, dar l-am invitat la redacție să facem o discuție ca lumea. Îmi picase deja cu tronc. L-am așteptat la intrare, la Casa Scânteii, să nu se rățăcească prin imensitatea aia de clădire. L-aș fi sorbit din ochi, dar trebuia să merg în fața lui ca să-i arăt drumul, așa că-l vedeam cam pieziș, mergând în față și uitându-mă în spate, până când m-am împiedicat de o treaptă și am căzut, destul de rău.

Gina:

Și, ce s-a întâmplat apoi?

Maricica:

Nu știu, că mi-am pierdut conștiința. M-am trezit mai târziu într-un spital.

Gina:

Și pe urmă, ce a mai fost?...

Maricica:

Pe urmă, cam la vreun an, ai apărut tu.

Gina:

Vai... ce frumos!... Aș vrea să mi se întâmple și mie așa ceva. Să găsesc și eu un bărbat potrivit.

Maricica:

Dar, îl cauți?...

Gina:

Îl caut de mult, dar nu prea am dat de el. Mi-e frică să nu mă leg de unul care este miere, la început, și fiere, după aceea.

Maricica:

Păi, să știi că așa sunt cam toți, dar, ca și noi femeile, au perioade mai rele, după care vin unele mai bune și tot așa. Ce crezi că tac-tu n-a avut și el belelele lui?... Știi cum se zice, *viața-i scurtă, căsătoria-i lungă*. Cred că am fost cea mai nepotrivită pereche din lume, dacă judecăm după caracterele noastre, și, iată, că suntem împreună de aproape o jumătate de secol!... El spune că noi nu am avut o căsnicie, ci o *controversiadă*

continuă, permanent având motive să ne contrazicem, ca să nu zic să ne certăm.

Gina:

Deci, tu zici s-o iau așa la risc?...

Maricica:

La risc, la nerisc, dar, măritată sau nemăritată, găsește unul și fă un copil, că vine vremea când n-o să-l mai poți face. Nu că mor eu de grija să am un nepot, doar știi ca mie-mi plac mai mult câinii decât copiii, dar asta este menirea unei femei, să facă copii. O femeie fără copii, nu este împlinită, ca ființă!...

Nelu (rămas singur cu Bogdan, după plecarea femeilor pe terasă):

Bine c-au plecat, să putem vorbi și noi, d-ale bărbaților!... Oricum, cred că aveau și ele de discutat d-ale lor!...

Bogdan:

Dar ce atâtea secrete am avea de discutat?...

Nelu:

Măi băiete, sunt multe de discutat între un băiat și tată-l său, mai ales atunci când, în mod natural, lucrurile nu merg spre bine!...

Bogdan:

Adică, ce nu merge spre bine în ceea ce mă privește?...

Nelu:

Chiar faptul că nu realizezi aceasta, este un lucru rău. Nu crezi că, la vârsta ta, faptul că stai numai pe drumuri și nu te aduni la casa ta, deși fizic o ai, nu ai familia ta, este un lucru anormal?... În viața, multe lucruri se fac în paralel. Indiferent cât de atractivă ar fi o viața profesională, plină de succese, ea nu exclude necesitate unei vieți personale.

Bogdan:

Vrei să spui că de ce nu mă însor?...

Nelu:

Da!... Exact asta voiam să spun. Nu ți se pare că a cam venit vremea?...

Bogdan:

Poate să vină vremea vremurilor, dacă nu vine o femeie. Nu pot să mă însor cu vremea!... Nu trebuie să-ți spun eu că femeia alege.

Nelu:

Da așa este, femeia alege bărbatul care s-o aleagă, dar pentru asta trebuie să stai prin preajma lor, să te manifesti corespunzător unuia care dorește să se așeze la casa lui etc., iar tu te comporți ca și cum nici n-ar exista femei pe pământ. Nu-ți vezi decât de problemele tale de burlac.

Bogdan:

Și dacă găsesc una care să mă birjărească, cum te birjărește mama pe tine, o să fie bine?... Auzi,... a trecut la tine și gătitul!...

Nelu:

Este numai aparent!... Eu sunt mai independent față de maică-ta gătind, decât

dacă ar găti ea. Nu te uita ce fac oamenii la bătrânețe, viața ta mai are până ajungi acolo. După o anumită vârstă, când ocuparea timpului cu ceva devine o preocupare, cel care preia o activitate nu preia o corvoadă, ci o plăcere. Sper să ajungi în situația să înțelegi în profunzime această afirmație.

Maricica:

Măi băieți, eu am convins-o pe Gina să rămână aici la noapte. Tu, Bogdan, ce părere ai?

Bogdan:

Păi, o să rămân și eu.

Nelu:

Măcar atât!... Noaptea este mereu un sfetnic bun. Eu făcusem casa asta mare ca ei să doarmă o viață întreagă aici. Dar este bine și doar atât. Orice are un început!...

În colecția **Proză Contemporană**
a Editurii **Bibliotheca** au apărut:

- Alecu Vaida Poenaru – *Pavană pentru dragoste și adevăr*
- Alexandru George – *Dimineața devreme*
- Mircea Horia Simionescu – *Târgoviște – scurt excurs sentimental*
- Alexandru George – *Caiet pentru...*
- Mircea Horia Simionescu – *Cum se face*
- Virgil Neca – *Medic în lumea contemporană*
- George Coandă – *Clipa și istoria*
- Alecu Vaida Poenaru – *Șansa*
- Alexandru George – *În treacăt, văzând, reflectând*
- Ioan Vișan – *Capcane pentru ochi deschiși*
- Theodor Nicolin – *Târgoviștea mea*
- Alexandru George – *Consemnări în curs și la fine*
- Mihai Stan – *Clone*
- Alecu Vaida Poenaru – *Între două lumi*
- Dumitru Radu Luca – *Poveste simplă și duioasă*
- Mihai Gabriel Popescu – *Scrieri din trecut*
- Gheorghe Penciu – *Nemuritorii*
- Costache Olăreanu – *Fals manual de petrecere a călătoriei*
- Emil Stănescu – *Cameleonul*
- Theodor Nicolin – *Periplu târgoviștean (vol I și II)*
- Victor Davidoiu – *Destin și pasiune*
- Mircea Horia Simionescu – *Asediul locului comun*
- Rodica Anca – *Dedelhi jurnal*
- Emil Stănescu – *Strada Quinet și eu sau Între Litere și Arhitectură*
- Alecu Vaida Poenaru – *Firava lumină a zorilor*
- Mihaela Ciocodeică – *Mixtum compositum sau Cum se fabrică un roman cu Dracula*
- Corneliu Popescu – *Bulevardul Castanilor*
- Gheorghe Petcu – *O viață de preot*
- Corin Bianu – *Zidul cel mai lung (roman de dragoste)*
- Mircea Horia Simionescu – *Vârstele*
- Dan Gîju – *Fantomele nu răspund la salut*
- Gheorghe Duță-Micloșanu – *Masa „hoților”*. Povestirile vânătorului
- Corin Bianu – *Agremin și încă ceva (metaroman)*

- Mihail Iurcu – *În umbra cortinei politice. Dulce și amar*
- Dan Gîju – *Și pace va fi în inima mea*
- Alexandru George – *Simplex*
- Mihail Iurcu – *În umbra cortinei politice. Confesiuni neterminate*
- Victor Davidoiu – *Tatina. O cronică de familie*
- Nicolae Neagu – *Apologia preludiului*
- Niculae Ionel – *Scrisori din toate zilele anului*
- Valerică Nițu – *Plouă în hohote*
- Grigore Dominte – *Pelerin într-o lume nebună*
- Mircea Bădoiu – *Dincolo de Arcadia*
- Viorica Vlad-Ghica – *Zoopovestiri*
- Ion Sorin Ivașcu – *În suavul azi*
- Victor Davidoiu – *Mona*
- Mihail Iurcu – *În umbra cortinei politice. Valet cu dame. Jocuri murdare*
- Victor Davidoiu – *Focul aspirațiilor înalte*
- Dan Gîju – *Femeia ca obiect de studiu*
- Ionuț Cristache – *Emo-kids și efectul de lac în America*
- Mihai Stan – *Exodul. Clone 2*
- Mihai Gabriel Popescu – *Amintirea amintirilor*
- Constantin P. Popescu – *Marmură neagră*
- Felix Iancu Brezoianu – *Portretul arhitectului echilibrist pe o sârmă roșie ghimpată sau Visul cel frumos și orașele de aer*
- Mihail Iurcu – *Decăderea condiției umane*
- Corin Bianu – *Văcăreștii la amiază*
- Rodica Anca – *Jurna Lamar*
- Adrian Melicovici – *Noaptea speranțelor*
- Mihai Stan – *Paradis • Ieșirea din Paradis, ediția a II-a*
- Mihai Gabriel Popescu – *Amintirea amintirilor, vol. II*
- Constantin P. Popescu – *Marmură albă*
- Ina Mar – *Șotronul*
- Ionuț Cristache – *Rumegând între antilope*
- George Toma Veseliu – *Colonia. vol. I Sărutul copacilor, vol. II Noi exilați la Pontul Euxin, vol. III Moartea unui președinte*
- Victor Davidoiu – *Iasmina. o cronică de familie*
- Adrian Melicovici – *Pribeag pe drumul viselor*
- Adrian Munțiu – *Praful de pe tobă. Cartea Mamei*
- Aurel Iordache – *Nimeni nu trebuia să moară (schife, evocări, nuvele)*

- Mihai Stan – *Clone. Invazia. Exodul*
- Kotzbacher Erich – *Conacul*
- Savian Mur – *Povestea unui marginal*
- Iarman Popaart – *Uncubus*
- Armani Apparto – *Excubus*
- Inmaar Popaart – *Dæcubus*
- Corin Bianu – *Roaba cu motor*
- Mircea Bădoiu – *Reflux în oglindă*
- Samson Iancu – *Țiganii, aurul și diamantele*
- Savian Mur – *Lut*
- Constantin P. Popescu – *Anul tăcerii și alte povestiri*
- Ioan Vișan – *Capcane pentru ochi deschiși: vol. 1 – Testamentul mistic; vol. 2 – Noua mea capcană – regretul sau Neliniștea așteptării*
- Georgiana Mirea – *Vers și proză pentru prietenii mei*
- Maria Mirea – *Urletul vieții*
- Ștefan Dorgoșan – *Casino și alte povestiri*
- Savian Mur – *Eu, agenția mea de știri*
- Maria Mirea – *Ecaterina*
- Raiman Paporta – *Concubus*
- Nicolae Vasile – *Ioșca, Sică și Mitică*
- Iulian Pașol – *Nu pot să-i uit*
- Mirela Haralambie – *Erji sau jurnalul unui coșmar în reluare*
- Carmen Georgeta Popescu – *Dublu sens unic*
- Tudor Cristea – *Porțile verii*
- Iulian Moreanu – *Am venit să mor lângă tine*
- Carmen Georgeta Popescu – *Zepeline*
- Ionuț Cristache – *Patru povești despre singurătate*
- Shirley Kemp – *Portretul femeii iubite* (tradus în română de George D. Piteș)
- Iulian Moreanu – *Am venit să mor lângă tine*
- Carmen Georgeta Popescu – *Zepeline*
- Ionuț Cristache – *Patru povești despre singurătate*
- Shirley Kemp – *Portretul femeii iubite* (tradus în română de George D. Piteș)
- Ștefan Dorgoșan – *Zbor orb. Cele o mie de fețe ale dictaturii*
- Iolanda Mănescu – *Ceasul a stat*
- Carmen Georgeta Popescu – *Amar(a)*

EDITURA **Bibliotheca** Târgoviște

N. Radian, KB 2/3, Târgoviște, 130062

Tel 0761 136 921; 0724 636 300

e-mail: biblioth@gmail.com • www.bibliotheca.ro

- Acreditată CNCS în anul 2012, pe domeniile CNATDCU:
Filologie, Teologie, Istorie și studii culturale,
- Prezentă în lista B – edituri clasificate de CNCS pe domeniile:
Istoria economiei, Istoria științei și a tehnologiei,
Istorie socială, economică și politică, Istorie militară,
Științe juridice, Limba și literatura română, Mituri, ritualuri,
reprezentări simbolice, teologie și studii religioase, Etnografie.
cod depunere PN-II-ACRED-ED-2011-0095;
PN-II-ACRED-ED-2011-0096; PN-II-ACRED-ED-2011-0097.
- Atestată de Ministerul Culturii și Cultelor cu avizul nr. 4363/27.05.1997
- Membru al Societății Editorilor din România – SER
(Romanian Publishers Society – RPS)

Tiparul BIBLIOPRINT Târgoviște

Tel 0761 136 921; 0724 636 300

e-mail: biblioprint@yahoo.com

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001

BCR Sucursala Unirea București